

Bruxelles, 29. svibnja 2018.
(OR. en)

9462/18

**Međuinstitucijski predmet:
2018/0164 (CNS)**

**FISC 232
ECOFIN 503**

PRIJEDLOG

Od:	Glavni tajnik Europske komisije, potpisao g. Jordi AYET PUIGARNAU, direktor
Datum primitka:	25. svibnja 2018.
Za:	g. Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, glavni tajnik Vijeća Europske unije
Br. dok. Kom.:	COM(2018) 329 final
Predmet:	Prijedlog DIREKTIVE VIJEĆA o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu uvođenja detaljnih tehničkih mjera za funkcioniranje konačnog sustava PDV-a za oporezivanje trgovine između država članica

Za delegacije se u prilogu nalazi dokument COM(2018) 329 final.

Priloženo: COM(2018) 329 final

EUROPSKA
KOMISIJA

Bruxelles, 25.5.2018.
COM(2018) 329 final

2018/0164 (CNS)

Prijedlog

DIREKTIVE VIJEĆA

o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu uvođenja detaljnih tehničkih mjera za funkcioniranje konačnog sustava PDV-a za oporezivanje trgovine između država članica

OBRAZLOŽENJE

1. KONTEKST PRIJEDLOGA

• Razlozi i ciljevi prijedloga

Kako se približavao 1. siječnja 1993., datum za pokretanje jedinstvenog tržišta, postalo je jasno da se konačni sustav za oporezivanje transakcija robe neće moći uspostaviti na vrijeme kako bi se omogućilo slobodno kretanje robe. Unatoč tomu, od 1. siječnja 1993. ukinute su sve porezne kontrole na unutarnjim granicama Europske zajednice. Trgovci više nisu bili obveznici poreza na dodanu vrijednost (PDV) kada je njihova roba prelazila iz jedne države članice u drugu. Kako bi se te porezne kontrole na granicama ukinule, bio je potreban sporazum o velikim promjenama sustava za primjenu PDV-a na transakcije unutar Zajednice. Izvorni prijedlozi Komisije, koji su opisani u Bijeloj knjizi o jedinstvenom tržištu iz 1985., bili su predmet rasprave koja nije donijela jasne rezultate sve do listopada 1989., kada se došlo do zaključka da je razdoblje do 1993. prekratko za njihovu provedbu. Umjesto toga, osmišljena je manje ambiciozna alternativa kojom je omogućeno ukidanje poreznih kontrola na granicama uz zadržavanje ključnih značajki odredaba koje su tada postojale.

Uspostavljen je alternativni, prijelazni sustav PDV-a koji i dalje postoji više od 25 godina kasnije. U mjeri u kojoj se odnose na transakcije među poduzećima tim se odredbama prekogranično kretanje robe razdvojilo na dvije različite transakcije: isporuku robe u državi članici otpreme izuzetu od PDV-a i stjecanje unutar Zajednice oporezivano u državi članici odredišta. Ta su pravila smatrana privremenima i sadržavala su nedostatke jer se s jedne strane kupnjom robe bez plaćanja PDV-a povećava mogućnost prijevare, a s druge je strane inherentna složenost sustava nepovoljna za prekograničnu trgovinu.

Nakon opsežnog savjetovanja Komisija je donijela *Akcijski plan o PDV-u – Put k jedinstvenom europskom području PDV-a – vrijeme je za donošenje odluka*¹ (dalje u tekstu „akcijski plan o PDV-u”). Komisija je među ostalim najavila da namjerava donijeti konačni sustav PDV-a za prekograničnu trgovinu unutar Unije, koji će se temelji na načelu oporezivanja u državi članici odredišta, kako bi se ostvarilo stabilno jedinstveno europsko područje PDV-a. Provedba akcijskog plana o PDV-u bila je i dio paketa mjera za pravedno oporezivanje koji je najavljen u pismu namjere predsjednika Junckera uz govor o stanju Unije.²

Komisija je zatim donijela Komunikaciju o provedbi akcijskog plana o PDV-u *Put k jedinstvenom EU-ovom području PDV-a – vrijeme je za djelovanje*³, u kojoj je navela postupne korake za prelazak na to jedinstveno europsko područje PDV-a.

Uz prelazak na konačni sustav PDV-a za prekograničnu trgovinu to uključuje i druga dva prijedloga za izmjenu Direktive o PDV-u: jedan se odnosi na stope PDV-a⁴, a drugi na

¹ COM(2016) 148 final.

² Stanje Unije 2017. Pismo namjere predsjedniku Antoniju Tajaniju i premijeru Jüriju Ratasu, 13. rujna 2017., dostupno na https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/state-union-2017-brochure_hr.pdf. Vidjeti i Prilog I. Programu rada Komisije za 2017., COM(2016) 710 final, Strasbourg, 25.10.2016., str. 3., dostupno na https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/cwp_2017_annex_i_hr.pdf.

³ COM(2017) 566 final.

⁴ COM(2018) 20 final.

posebnu odredbu za mala poduzeća⁵. Usto uključuje i Prijedlog uredbe Vijeća o suzbijanju prijevare u području PDV-a⁶.

Kad je riječ o prelasku na konačni sustav PDV-a koji se temelji na načelu oporezivanja u državi članici odredišta, najavljen je postupni pristup od dva koraka: prvog koraka kojim se uređuju isporuke robe unutar Unije među poduzećima i drugog koraka kojim se obuhvaćaju isporuke usluga.

Prvi korak dodatno je podijeljen na dva podkoraka. Prvi podkorak, koji je predstavljen istodobno s Komunikacijom, bio je zakonodavni prijedlog u kojem su opisane okosnice za jednostavniji konačni sustav PDV-a za trgovinu unutar Unije koji je otporan na prijevare⁷.

Ovaj je prijedlog drugi podkorak. Sadržava detaljne odredbe za uspostavu tih okosnica za isporuke robe unutar Unije među poduzećima.

Ovaj prijedlog morat će se dopuniti prijedlogom izmjene Uredbe (EU) 904/2010 o administrativnoj suradnji u području poreza na dodanu vrijednost. Potonji prijedlog tehničke je prirode jer bi se sastojao od usklađivanja suradnje među državama članicama s predloženim izmjenama sustava PDV-a za prekogranične isporuke robe. Taj će prijedlog biti podnesen pravodobno kako bi ostalo dovoljno vremena za njegovo donošenje i provedbu na datum stupanja na snagu ovog prijedloga.

- **Dosljednost s postojećim odredbama politike u određenom području**

Uvođenje konačnog sustava za isporuke robe unutar Unije jedno je od glavnih elemenata akcijskog plana o PDV-u. Ovim se prijedlogom prijelazne odredbe koje se primjenjuju od 1. siječnja 1993. zamjenjuju konačnim sustavom PDV-a za trgovinu unutar Unije među poduzećima na temelju kojeg će se jednako postupati s domaćim i s prekograničnim transakcijama robe. Nadalje, uvođenjem konačnog sustava PDV-a stvorit će se stabilno jedinstveno europsko područje PDV-a kojim se može pružiti potpora povezanijem i pravednijem jedinstvenom tržištu radi poticanja stvaranja novih radnih mjesta, rasta, ulaganja i konkurentnosti.

- **Dosljednost u odnosu na druge politike Unije**

Stvaranje jednostavnog i suvremenog sustava PDV-a otpornog na prijevare jedan je od fiskalnih prioriteta koje je utvrdila Komisija⁸.

U Unijinoj strategiji za rast kao važan cilj istaknuto je i smanjenje regulatornog opterećenja, posebno za mala i srednja poduzeća (MSP-ovi)⁹.

Predložena inicijativa i njezini ciljevi u skladu su s politikom Unije za MSP-ove kako je utvrđena Aktom o malom poduzetništvu (AMP)¹⁰, posebno načelom VII. o pomaganju

⁵ COM(2018) 21 final.

⁶ Izmijenjeni prijedlog uredbe Vijeća o izmjeni Uredbe Vijeća (EU) br. 904/2010 o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost (COM(2017) 706 final).

⁷ COM(2017) 569 final.

⁸ Godišnji pregled rasta za 2017.; vidjeti: https://ec.europa.eu/info/publications/2017-european-semester-annual-growth-survey_en

⁹ Europa 2020. – Strategija za pametan, održiv i uključiv rast; vidjeti:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:EN:PDF>

¹⁰ Komunikacija Komisije Vijeću, Europskom parlamentu, Europskom gospodarskom i socijalnom odboru i Europskom odboru regija, „Počnimo od malih” – „Akt o malom poduzetništvu” za Europu (COM(2008) 394 final).

MSP-ovima da ostvare veću korist od prilika koje pruža jedinstveno tržište. Ujedno su u skladu sa strategijom za jedinstveno tržište¹¹ i ciljevima Programa za primjerenost i učinkovitost propisa (REFIT).

2. PRAVNA OSNOVA, SUPSIDIJARNOST I PROPORCIONALNOST

• Pravna osnova

Direktivom se mijenja Direktiva o PDV-u na temelju članka 113. Ugovora o funkcioniranju Europske unije. U tom se članku navodi da Vijeće jednoglasno i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom i Europskim gospodarskim i socijalnim odborom u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom donosi odredbe o usklađivanju pravila država članica u području neizravnog oporezivanja.

• Supsidijarnost (za neisključivu nadležnost)

Prema načelu supsidijarnosti iz članka 5. stavka 3. Ugovora o Europskoj uniji Unija djeluje samo ako države članice ne mogu same u dovoljnoj mjeri ostvariti predviđene ciljeve, nego se zbog opsega ili učinka predloženih mjera one mogu na bolji način ostvariti na razini Unije.

O pravilima za PDV za prekograničnu trgovinu u Uniji po samoj prirodi ne mogu odlučiti pojedinačne države članice jer su u to neizbježno uključena poduzeća koja se nalaze u više država članica. Nadalje, PDV je porez usklađen na razini Unije pa je stoga za svaku inicijativu za uvođenje konačnog sustava PDV-a za prekogranične isporuke robe potreban prijedlog Komisije o izmjeni Direktive o PDV-u¹².

• Proporcionalnost

Prijedlog je u skladu s načelom proporcionalnosti, tj. ne nadilazi ono što je potrebno kako bi se ispunili ciljevi Ugovora, osobito neometano funkcioniranje jedinstvenog tržišta. Kao i u slučaju testa supsidijarnosti, države članice ne mogu rješavati probleme poput prijevara ili složenosti sustava bez prijedloga o izmjeni Direktive o PDV-u.

• Odabir instrumenta

Cilj prijedloga Direktive izmjena je Direktive o PDV-u.

3. REZULTATI *EX POST* EVALUACIJA, SAVJETOVANJA S DIONICIMA I PROCJENE UČINAKA

***Ex post* evaluacija/provjera primjerenosti postojećeg zakonodavstva**

Naknadnu evaluaciju elemenata sustava PDV-a u Uniji proveo je vanjski konzultant 2011. i njezini rezultati upotrijebljeni su kao polazište za razmatranje važećeg sustava PDV-a¹³.

¹¹ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu, Vijeću, Europskom gospodarskom i socijalnom odboru i Odboru regija, „Poboljšanje jedinstvenog tržišta: više prilika za ljude i poduzeća” (COM(2015) 550 final).

¹² Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, 11.12.2006., str. 1.).

¹³ Institut za fiskalna istraživanja (voditelj projekta), 2011., Retrospektivna evaluacija elemenata EU-ova sustava PDV-a:
http://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/common/publications/studies/report_evaluation_vat.pdf

- **Savjetovanja s dionicima**

Opsežno savjetovanje s dionicima održano je u okviru pripreme zakonodavnog prijedloga COM(2017) 569 final u kojem se opisuju okosnice konačnih odredbi za PDV. Otkada je taj prijedlog donesen, na portalu „Bolja regulativa” i događajima koji su održani s trgovinskim i poslovnim udruženjima primljen je ograničen broj povratnih informacija, kojima se podupire opći cilj stvaranja stabilnog jedinstvenog europskog područja PDV-a.

- **Prikupljanje i primjena stručnih znanja**

Potrebe za ovaj prijedlog obuhvaćene su stručnim znanjem prikupljenim u nekoliko studija, na koje se poziva u dokumentu COM(2017) 569 final od 4. listopada 2017. za utvrđivanje okosnica konačnog sustava PDV-a.

Među tim je studijama za ovaj prijedlog osobito relevantna studija „Provedba „načela odredišta” na isporuke robe unutar EU-a među poduzećima”¹⁴.

- **Procjena učinka**

Provedena je usporedna procjena učinka i evaluacija kojima su obuhvaćeni i utvrđivanje okosnica konačnog sustava PDV-a i detaljne odredbe za uspostavu tih okosnica: vidjeti SWD(2017) 325 final i SWD(2017) 326 final od 4. listopada 2017. Opcijom kojoj se daje prednost, odabranom u procjeni učinka, smanjila bi se prekogranična prijevara u području PDV-a do 41 milijardu EUR godišnje te troškovi usklađivanja za poduzeća za 938 milijuna EUR godišnje.

Odbor za regulatorni nadzor ocijenio je procjenu učinka 14. srpnja 2017. Odbor je dao pozitivno mišljenje o procjeni učinka uz nekoliko preporuka koje su uzete u obzir, posebno kad je riječ o povezanosti prijedloga s drugim elementima akcijskog plana o PDV-u, potrebi postupnog pristupa i koncepta ovjerenog poreznog obveznika. Mišljenje Odbora i njegove preporuke navedeni su u Prilogu 1. dokumentu SWD(2017) 325 final.

Predložene su izmjene takve da će utjecati na sva poduzeća. One se odnose na probleme prijave i složenosti važećeg prijelaznog sustava PDV-a te na povezane troškove usklađivanja za sva poduzeća. MSP-ovima su dostupna i pojednostavnjenja kao što je uporaba mehanizma jedinstvenog kontaktnog mjesta, ali ona nisu posebno usmjerena na tu kategoriju poreznih obveznika.

Poteškoće s kojima se suočavaju MSP-ovi, posebno u prekograničnoj trgovini, već su riješene posebnim prijedlogom koji je predstavljen 18. siječnja 2018.¹⁵ Taj je prijedlog zajedno s ovim prijedlogom sastavni dio akcijskog plana o PDV-u.

- **Primjerenost propisa i pojednostavnjenje**

Kako je navedeno u procjeni učinka, utvrđeno je da su troškovi usklađivanja po euru prometa za poduzeća koja obavljaju prekograničnu trgovinu unutar Unije 11 % veći od istovjetnih troškova usklađivanja u području PDV-a po euru prometa za poduzeća koja su uključena samo u domaću trgovinu.

Kako bi se procijenio učinak na manja poduzeća, MSP-ove se podijelilo na one koji se najvećim dijelom bave domaćom trgovinom i one koji već sudjeluju i u domaćoj trgovini i trgovini unutar EU-a.

¹⁴ EY, 2015.; vidjeti:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/docs/body/ey_study_destination_principle.pdf

¹⁵ COM(2018) 21 final.

Predložene izmjene, a posebno proširenje područja primjene mehanizma jedinstvenog kontaktnog mjesta, mogle bi dovesti do prosječnog godišnjeg smanjenja trenutačnih troškova usklađivanja u području PDV-a i do 17 % za tu drugu kategoriju MSP-ova.

Za sva se poduzeća procjenjuje da će novčani učinak provedbe povećati troškove poslovanja, kao što su troškovi ažuriranja računovodstvenog softvera i softvera za izdavanje računa te za stručno osposobljavanje, za 457 milijuna EUR u godini provedbe jer poduzeća trebaju prilagoditi svoje interne postupke novim pravilima, ali nakon godinu dana provedbe dovest će do godišnjeg neto smanjenja troškova usklađivanja poduzeća u području PDV-a od 938 milijuna EUR.

Međutim, procjena učinka priložena posebnom prijedlogu o MSP-ovima¹⁶, koja dopunjuje ovaj prijedlog kako je prethodno navedeno, ukazuje na to da bi trebalo doći do smanjenja troškova usklađivanja u području PDV-a i do 18 % (ili 11,9 milijardi EUR) za MSP-ove i povećanja prekogranične trgovine MSP-ova od približno 13 %.

4. UTJECAJ NA PRORAČUN

Prijedlog neće negativno utjecati na proračun Unije. S obzirom na to da će se prijedlogom smanjiti prekogranična prijevara u području PDV-a do 41 milijardu EUR godišnje, ukupni godišnji prihod od PDV-a koji prikupi svaka država članica, koji je polazište za izračun vlastitih sredstava na temelju PDV-a, trebao bi se povećati.

5. OSTALI DIJELOVI

- **Planovi provedbe i mehanizmi praćenja, evaluacije i izvješćivanja**

Komisija je u svojoj Komunikaciji iz listopada 2017. o provedbi akcijskog plana o PDV-u navela da bi provedbu drugog koraka (koji obuhvaća prekogranične usluge) u postupnom prelasku na konačni sustav PDV-a predložila nakon praćenja provedbe prvog koraka (koji se završava ovim prijedlogom), čije bi funkcioniranje u pogledu otpornosti na prijevaru, troškova usklađivanja za poduzeća i djelotvornosti poreznih tijela u upravljanju sustavom Komisija preispitala pet godina nakon njegova stupanja na snagu.

U tu će svrhu Komisija nastojati od država članica dobiti sve relevantne informacije o razini i razvoju administrativnih troškova i prijevara. Komisija će ujedno nastojati prikupiti informacije od relevantnih poslovnih dionika o razini i razvoju njihovih troškova usklađivanja.

- **Dokumenti s obrazloženjima (za direktive)**

Za ovaj prijedlog nije potrebna objava dokumenata s objašnjenjima o prenošenju.

- **Detaljno obrazloženje posebnih odredbi prijedloga**

U nastavku su objašnjene glavne predložene bitne izmjene Direktive o PDV-u prema temi. Te bitne izmjene dovode do niza naknadnih tehničkih izmjena Direktive o PDV-u.

Određene se izmjene odnose na odredbe za koje su izmjene već predložene u prijedlogu COM(2017) 569 final od 4. listopada 2017. Tim se prijedlogom, kao odgovor na zahtjev Vijeća, predviđaju poboljšanja važećeg sustava PDV-a tijekom rada na konačnim odredbama o PDV-u za trgovinu unutar Unije. Izmjene kojima se predlažu takozvana „brza rješenja” i dalje su u potpunosti valjane jer bi trebale stupiti na snagu znatno prije ovog prijedloga.

¹⁶ SWD(2018) 9 final i SWD(2018) 11 final.

Ipak, za naknadno uvođenje konačnih odredbi za isporuke robe među poduzećima, kako je predviđeno u ovom prijedlogu, potrebno je prilagoditi odredbe iz prethodnog prijedloga tim novim odredbama u pogledu koncepta ovjerenog poreznog obveznika, premještanja dobara i lančanih transakcija.

Usto, s obzirom na to da je cilj ovog prijedloga uvesti konačne odredbe za isporuke robe među poduzećima, predloženi članak 402. kojim se utvrđuju okosnice za oporezivanje trgovine između država članica, koje obuhvaća robu i usluge, mora se prilagoditi činjenici da te okosnice djelomično stupaju na snagu ovim prijedlogom.

Ovim se prijedlogom usto pruža prilika za zamjenu zastarjelih pojmova „unutar Zajednice” i „Zajednica” pojmovima „unutar Unije” i „Unija” u nizu odredbi Direktive o PDV-u.

Nedavnim prijedlogom Komisije u pogledu posebne odredbe za mala poduzeća (COM(2018) 21 final od 18. siječnja 2018.) zahtijeva se i nekoliko tehničkih ažuriranja kao što je prethodno navedena zamjena u kontekstu ovog prijedloga. Te izmjene nisu uključene u ovaj prijedlog kako bi se izbjegla dvosmislenost, ali će se na to pitanje odgovoriti tijekom pregovora u Vijeću.

Predmet i područje primjene poreza: članci od 2. do 4.

Kako je prethodno navedeno, u važećem sustavu PDV-a prekogranična isporuka robe među poduzećima podijeljena je na dvije različite transakcije za potrebe PDV-a: isporuku robe u državi članici otpreme izuzetu od PDV-a i stjecanje unutar Zajednice oporezivano u državi članici odredišta.

Predlaže se da će prekogranična isporuka robe među poduzećima unutar Unije dovesti do jedinstvene transakcije za potrebe PDV-a: isporuke robe unutar Unije. Stoga iz članaka od 2. do 4. treba ukloniti pojam stjecanja robe unutar Zajednice kao transakcije koja podliježe PDV-u.

S obzirom na to da stjecanje robe unutar Zajednice više ne bi postojalo kao transakcija koja podliježe PDV-u, sve naknadne odredbe Direktive o PDV-u povezane s tim pojmom treba izbrisati i preispitati u kontekstu predloženog mehanizma za oporezivanje prekogranične trgovine robom među poduzećima unutar Unije.

Pojam isporuka robe unutar Unije: članak 14.

Predlaže se da se u članak 14. stavak 4. doda točka 3. koja sadržava definiciju isporuka robe unutar Unije. „Isporuka robe unutar Unije” znači isporuka robe koju provodi porezni obveznik za poreznog obveznika ili za pravnu osobu koja nije porezni obveznik, pri čemu robu iz jedne države članice u drugu otprema ili prevozi dobavljač ili netko drugi za njegov račun ili osoba koja stječe robu unutar Unije.

Određene isporuke navedene u članku 14. stavku 5. ne smatraju se isporukama unutar Unije čak i ako bi bila ispunjena dva uvjeta za to, točnije uvjeta u pogledu statusa kupca te u pogledu prijevoza robe. To vrijedi u slučaju isporuka robe s montažom ili instalacijom, s pokusnim radom ili bez njega, isporuka robe koje su izuzete na temelju članka 148. ili 151. i isporuka koje obavlja poljoprivrednik za kojeg vrijedi paušalna odredba definirana u članku 295.

Pravila o mjestu isporuke robe: članak 35.a

Pravilima o mjestu isporuke oporezivih transakcija određuje se država članica u kojoj treba platiti PDV.

Zadržavaju se opća pravila za određivanje mjesta isporuke robe bez prijevoza (mjesto na kojem se roba nalazi u trenutku izvršavanja isporuke) i mjesta isporuke robe s prijevozom (mjesto na kojem se roba nalazi u trenutku kad počinje otprema robe ili prijevoz).

Međutim, u članku 35.a predlaže se nova iznimka od općeg pravila prema kojoj se mjestom isporuke za isporuku robe unutar Unije smatra mjesto gdje se roba nalazi u trenutku kad otprema ili prijevoz robe kupcu završava.

Kombinacijom definicije isporuka robe unutar Unije iz članka 14. stavka 4. točke 3. i novog predloženog pravila o mjestu isporuke iz članka 35.a osigurava se oporezivanje prekogranične isporuke robe među poduzećima unutar Unije u državi članici odredišta.

U skladu s važećim pravilima o PDV-u prekogranične isporuke poreznim obveznicima koji obavljaju samo isporuke robe ili usluga za koje nemaju pravo odbitka PDV-a, poreznim obveznicima za koje vrijedi zajednička paušalna odredba za poljoprivrednike i pravnim osobama koje nisu porezni obveznici još uvijek se oporezuju u državi članici isporuke (podrijetla) ispod određenog praga i ako stjecatelj nije odabrao oporezivanje na odredištu.

Ta iznimka povećava složenost trenutačnih odredbi. Više nije ni relevantna jer prag nije preispitan od 1993. kada je uveden. Stoga se ta iznimka ne zadržava i zbog toga što, za razliku od trenutačne situacije, prema predloženim pravilima dobavljač ispunjava obveze izvješćivanja i plaćanja koje su povezane s tim isporukama.

Oporezivanje na odredištu stoga je osigurano za sve isporuke robe unutar Unije među poduzećima. Jedina su iznimka isporuke koje se obavljaju u okviru maržnog sustava predviđenog od članka 311. i dalje (članak 35.c). Daljnje oporezivanje na odredištu ne primjenjuje se na prekogranične isporuke robe koja je izuzeta u skladu s člankom 148. ili 151. i na prekogranične isporuke robe koje obavlja poljoprivrednik za kojeg vrijedi paušalna odredba definiran u članku 295., jer su one, kako je prethodno navedeno, isključene iz pojma isporuka robe unutar Unije.

Obveza obračuna poreza: članak 67.

Predlaže se izmjena članka 67. kojom se utvrđuje jedinstveno pravilo za obvezu obračuna PDV-a pri isporukama unutar Unije. Prema tom pravilu obveza obračuna PDV-a nastaje po izdavanju računa ili po isteku vremenskog ograničenja iz članka 222. prvog stavka ako se do tada ne izda nikakav račun (petnaesti dan mjeseca koji slijedi nakon mjeseca u kojem je oporezivi događaj nastupio).

Nadalje se utvrđuje da se odredbe kojima se državama članicama omogućuje da u određenim slučajevima određuju druge trenutke u kojima nastupa obveza obračuna PDV-a ne primjenjuju na isporuke robe unutar Unije. Kada ne bi bilo te odredbe, dobavljač koji obavlja isporuke unutar Unije u nekoliko država članica morao bi ispuniti rokove koje su utvrdile različite države članice dolaska robe, čime bi se povećala složenost.

Osoba odgovorna za plaćanje PDV-a: članci 193., 194.a, 199.a i 199.b

Zadržava se načelo utvrđeno u članku 193. prema kojem PDV plaćaju svi porezni obveznici koji obavljaju oporezivu isporuku robe ili usluga, osim ako je u drugim odredbama, navedenima u članku 193., propisano da PDV plaća druga osoba.

Kao iznimka od članka 193. predlaže se novi članak 194.a prema kojem PDV plaća osoba kojoj se isporučuje roba, pod uvjetom da je ta osoba ovjereni porezni obveznik kako je definirano u članku 13.a, ako robu isporučuje porezni obveznik koji nema poslovni nastan na području države članice u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a. Koncept ovjerenog poreznog obveznika uključen je u prijedlog Komisije od 4. listopada 2017.¹⁷

Kad je riječ o isporukama robe unutar Unije, kombinacija pravila iz članaka 193. i 194.a znači da je dobavljač u načelu odgovoran za plaćanje PDV-a u državi članici dolaska robe, osim ako dobavljač nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja i ako je kupac ovjereni porezni obveznik u skladu s člankom 13.a. U potonjem slučaju PDV koji treba platiti kupac će platiti u okviru mehanizma prijenosa porezne obveze u državi članici dolaska robe.

Člankom 199.a omogućuje se državama članicama da propišu da je do 31. prosinca 2018. za plaćanje PDV-a u slučaju određenih isporuka navedenih u toj odredbi odgovoran porezni obveznik za kojeg se obavljaju te isporuke.

U nedavno donesenom izvješću o učinku članaka 199.a i 199.b u borbi protiv prijevara¹⁸ Komisija je navela da će podnijeti odgovarajući zakonodavni prijedlog za produljenje postojećih mjera. To će biti zaseban prijedlog kojim će se obuhvatiti razdoblje od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2022. s obzirom na to da je predviđeni datum stupanja na snagu ovog prijedloga 1. srpnja 2022.

Izmjene članka 199.a predložene u nastavku odnose se na razdoblje od 1. srpnja 2022. nadalje. Odnose se na razdoblje i opseg obuhvaćenih isporuka.

Kad je riječ o razdoblju, predlaže se produljenje mogućnosti uporabe ove odredbe do 31. prosinca 2028. Ostali datumi utvrđeni u ovoj odredbi usklađuju se s time.

Kad je riječ o isporukama koje treba uključiti u ovu odredbu, očito je da se predloženi sadržaj mora ocijeniti u kontekstu cjelovite promjene oporezivanja prekograničnog kretanja isporuka robe među poduzećima. Predloženim promjenama namjerava se temeljito odgovoriti na prekograničnu prijevaru koja se odnosi na transakcije robe pa bi stoga postojeće različite privremene mjere prijenosa porezne obveze iz članka 199.a postale suvišne u mjeri u kojoj su i one usmjerene na odgovaranje na tu vrstu prijevara. Transakcije koje ostaju obuhvaćene privremenim mjerama iz članka 199.a stoga su ograničene na usluge koje su prethodno obuhvaćene ovom odredbom.

Predlaže se sličan pristup za izmjenu članka 199.b. Tom odredbom utvrđuju se pravila kojima se uređuje mehanizam brze reakcije koji državama članicama omogućuje da u vrlo specifičnim okolnostima odrede primatelja robe i usluga kao osobu koja je odgovorna za plaćanje PDV-a. Iz istog razloga kao i u članku 199.a isporuke robe više ne bi bile obuhvaćene mehanizmom brze reakcije.

Identifikacija: članak 214.

¹⁷ COM(2017) 569, final, 4. listopada 2017.

¹⁸ Izvješće Komisije Vijeću i Europskom parlamentu o učinku članaka 199.a i 199.b Direktive Vijeća 2006/112/EZ u borbi protiv prijevara (COM(2018) 118 final od 8.3.2018.).

Isporuke robe unutar Unije, definirane u članku 14. stavku 4. točki 3. među ostalim uključuju isporuke koje obavlja porezni obveznik pravnoj osobi koja nije porezni obveznik.

Stoga se predlaže izmjena članka 214. u skladu s kojom države članice poduzimaju mjere potrebne kako bi osigurale da se pravna osoba koja nije porezni obveznik i koja je primatelj isporuke unutar Unije identificira pojedinačnim brojem.

Rekapitulacijsko izvješće: članci od 262. do 271.

U skladu s predloženim sustavom isporuke robe unutar Unije više ne bi trebalo uključivati u rekapitulacijska izvješća. Načelom prema kojem PDV naplaćuje dobavljač za isporuku unutar Unije ponovno se uspostavlja svojstvo samokontrole PDV-a. Stoga unutar Unije više nije opravdano osiguravanje administrativnog praćenja fizičkog toka robe s pomoću rekapitulacijskog izvješća.

Ako je primatelj isporuke unutar Unije ovjereni porezni obveznik, roba će se nastaviti kretati unutar Unije bez PDV-a. Unatoč tome, zadržavanje obveze podnošenja rekapitulacijskih izvješća za te transakcije ne bi bilo dosljedno konceptu ovjerenog poreznog obveznika, koji se smatra pouzdanim poreznim obveznikom.

Obveza podnošenja rekapitulacijskih izvješća stoga se zadržava samo za usluge.

Države članice mogu u određenim uvjetima uvesti posebne mjere za pojednostavnjenje obveze podnošenja rekapitulacijskih izvješća. Predlaže se pojednostavnjenje postupka za prihvaćanje te mogućnosti tako da se zahtjev za jednoglasnu odluku Vijeća zamijeni savjetovanjem Odbora za PDV.

Posebne odredbe za porezne obveznike koji nemaju poslovni nastan: članci od 358. do 369.x

Glava XII. poglavlje 6. Direktive o PDV-u trenutačno sadržava tri odredbe s posebnim područjem primjene, a to su:

- posebna odredba za usluge koje isporučuju porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan u Uniji,
- posebna odredba za prodaju robe na daljinu unutar Unije i za usluge koje su pružili porezni obveznici unutar Unije, ali ne u državi članici potrošnje,
- posebna odredba za prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja.

Ovaj prijedlog tek neznatno utječe na prvu i treću odredbu.

S obzirom na provedbu načela jedinstvenog sustava registracije za prijavu, plaćanje i odbitak poreza predlažu se znatne izmjene druge odredbe.

Uzimajući u obzir činjenicu da je Vijeće donijelo Direktivu (EU) 2017/2455 od 5. prosinca 2017.¹⁹, ta druga odredba od 1. siječnja 2021. omogućavat će poreznom obvezniku registriranom za odredbu u državi članici (državi članici identifikacije) da putem

¹⁹ Direktiva Vijeća (EU) 2017/2455 od 5. prosinca 2017. o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive 2009/132/EZ u pogledu određenih obveza u vezi s porezom na dodanu vrijednost za isporuku usluga i prodaju robe na daljinu (SL L 348, 29.12.2017., str. 7.).

minisustava jedinstvenog kontaktnog mjesta elektroničkim putem podnese tromjesečne prijave PDV-a u kojima se navode isporuke usluga i prodaja robe na daljinu unutar Unije osobama koje nisu porezni obveznici u drugim državama članicama (država članica ili države članice potrošnje) te PDV koji treba platiti. Država članica identifikacije zatim prenosi te prijave i plaćeni PDV odgovarajućim državama članicama potrošnje putem sigurne komunikacijske mreže. Tom se odredbom izbjegava potreba za registracijom tih poreznih obveznika za PDV u svakoj državi članici potrošnje. Ovim se prijedlogom predviđa daljnje proširenje te odredbe.

Kad je riječ o definicijama koje se upotrebljavaju za potrebe ove odredbe, u članku 369.a dodaje se definicija „države članice oporezivanja”. Država članica oporezivanja znači država članica za koju se smatra da se u njoj odvija isporuka robe ili usluga.

Mijenja se opseg transakcija obuhvaćenih odredbom, koji je utvrđen u članku 369.b. Predlaže se da bi mogućnost uporabe odredbe trebala biti dostupna bilo kojem poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja u vezi s isporukama robe i usluga koje se obavljaju u toj državi članici i u pogledu kojih je taj porezni obveznik odgovoran za plaćanje PDV-a. Stoga više neće biti ograničena na transakcije između poduzeća i potrošača, nego će uključivati i transakcije među poduzećima.

Predlaže se i da odredba postane dostupna poreznim obveznicima koji nemaju poslovni nastan u Uniji pod uvjetom da imenuju posrednika koji ima poslovni nastan u Uniji. Slično onome što je već predviđeno u posebnoj odredbi za prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja, posrednik je osoba koja postaje odgovorna za plaćanje PDV-a i za ispunjavanje obveza utvrđenih u odredbi u ime i za račun poreznog obveznika koji nema poslovni nastan u EU-u kojeg ta osoba zastupa.

Uzimajući u obzir proširenje opsega transakcija obuhvaćenih ovom odredbom, predlaže se izmjena članka 369.f dodavanjem zahtjeva da porezni obveznici koji se koriste odredbom podnose mjesečne prijave PDV-a putem jedinstvenog kontaktnog mjesta ako je njihov godišnji promet u EU-u veći od 2 500 000 EUR.

Potrebno je revidirati i članak 369.g, u kojem je utvrđen sadržaj prijave PDV-a koja se mora podnijeti u skladu s odredbom. Trenutačno se informacije koje treba navesti odnose samo na vrijednost i PDV koji treba platiti za isporuke koje obavljaju porezni obveznici.

Uključivanje prava poreznog obveznika na odbitak pretporeza u prijavu PDV-a podnesenu putem jedinstvenog kontaktnog mjesta moguće je samo ako se u toj prijavi navedu neke dodatne informacije, konkretno:

- ukupni iznos PDV-a za koji je nastala obveza obračuna za isporuke robe i usluga za koje je porezni obveznik kao primatelj dužan platiti porez i za uvoz robe ako država članica primjenjuje mogućnost iz članka 211.,
- PDV za koji je proveden odbitak,
- izmjene koje se odnose na prethodna porezna razdoblja,
- neto iznos PDV-a koji treba platiti, vratiti ili pripisati.

S obzirom na to da će se odbitak provesti na prijave PDV-a podnesene na temelju odredbe, predlaže se izmjena članka 369.i u kojem se navodi da porezni obveznik plaća zbroj neto iznosa PDV-a (PDV koji se mora platiti umanjeno za PDV koji se može odbiti) koje treba platiti u svakoj državi članici oporezivanja.

Predlaže se novi članak 369.ia u kojem se utvrđuju uvjeti pod kojima porezni obveznik koji ima preplaćeni porez u određenoj državi članici oporezivanja može od te države članice dobiti povrat preplaćenog poreza. Nadalje, predlaže se novi članak 369.ib u kojem se utvrđuju uvjeti pod kojima se iznos koji treba vratiti poreznom obvezniku u državi članici identifikacije može upotrijebiti za plaćanje PDV-a koji treba platiti u državi članici ili državama članicama oporezivanja.

Predlaže se izmjena članka 369.j kako bi se utvrdila interakcija između prava na povrat na temelju posebne odredbe i postupaka povrata utvrđenih u Direktivi 86/560/EEZ²⁰ za porezne obveznike koji nemaju poslovni nastan u Uniji i u Direktivi 2008/9/EZ²¹ za porezne obveznike koji imaju poslovni nastan u Uniji. Ta je odredba potrebna kako bi se izbjegla potencijalna zlouporaba kojom bi porezni obveznici ostvarili pravo na povrat na temelju posebne odredbe i istodobno podnijeli zahtjev za povrat za isti iznos pretporeza.

Porezni obveznik u načelu ima pravo na odbitak pretporeza u prijavama PDV-a podnesenima na temelju odredbe. Međutim, ako porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne obavi nikakve isporuke robe i usluga obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je nastala obveza obračuna PDV-a u državi članici oporezivanja u određenom poreznom razdoblju, ni u prethodna tri porezna razdoblja ako podnosi tromjesečne prijave ili u 11 prethodnih poreznih razdoblja ako podnosi mjesečne prijave, u toj prijavi poreza u državi članici oporezivanja ne može dobiti odbitak nastalog PDV-a. Umjesto toga, porezni obveznik trebao bi tražiti povrat pretporeza u okviru postupka povrata u državi članici u kojoj je PDV obračunat.

Odstupanja: članci od 370. do 390.c

Glava XIII. poglavlje 1. Direktive o PDV-u sadržava niz odstupanja koja se mogu primijeniti do donošenja konačnih odredbi. Za države koje su bile države članice 1. siječnja 1978. većina odstupanja koja se mogu primijeniti navedena su u Prilogu X. Direktivi o PDV-u. Kako je prethodno objašnjeno, ovaj je prijedlog prvi korak u postupku uspostave konačnog sustava oporezivanja trgovine unutar EU-a na odredištu. Kao dio tog koraka predlaže se brisanje odstupanja za koja bi, ako bi se zadržala, predložene izmjene pravila o mjestu isporuke i imenovanju osobe odgovorne za plaćanje PDV-a dovele do složenosti za porezne obveznike i porezne uprave.

Točnije, mogućnost primjene odstupanja bila bi obustavljena za robu koja bi mogla biti predmet isporuka unutar Unije (pokretna roba). Dobavljač bi u tom slučaju za svaku državu članicu u kojoj se odvijaju te isporuke unutar Unije morao znati je li država članica iskoristila odstupanje ili nije i, ako jest, koje uvjete primjenjuju te države članice.

²⁰ Trinaesta direktiva Vijeća 86/560/EEZ od 17. studenoga 1986. o usklađivanju zakonodavstava država članica o porezu na promet – Postupci za povrat poreza na dodanu vrijednost poreznim obveznicima koji nemaju poslovni nastan na području Zajednice (SL L 326, 21.11.1986., str. 40.).

²¹ Direktiva Vijeća 2008/9/EZ od 12. veljače 2008. o utvrđivanju detaljnih pravila za povrat poreza na dodanu vrijednost, predviđenih u Direktivi 2006/112/EZ, poreznim obveznicima koji nemaju poslovni nastan u državi članici povrata, već u drugoj državi članici (SL L 44, 20.2.2008., str. 23.).

Prijedlog

DIREKTIVE VIJEĆA**o izmjeni Direktive 2006/112/EZ u pogledu uvođenja detaljnih tehničkih mjera za funkcioniranje konačnog sustava PDV-a za oporezivanje trgovine između država članica**

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 113.,
uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,
nakon prosljeđivanja nacрта zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,
uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta¹,
uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora²,
u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom,
budući da:

- (1) Kada je Vijeće 1967. donijelo zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) direktivama Vijeća 62/227/EEZ³ i 67/228/EEZ⁴, preuzeta je obveza uspostave konačnog sustava PDV-a za oporezivanje trgovine između država članica koji djeluje slično kao što bi djelovao u jednoj državi članici. Budući da politički i tehnički uvjeti za takav sustav nisu još bili dozreli, kada su 1992. ukinute fiskalne granice među državama članicama donesene su prijelazne odredbe za PDV. Direktivom Vijeća 2006/112/EZ⁵, koja je trenutačno na snazi, predviđeno je da se ta prijelazna pravila zamijene konačnim odredbama koje se u načelu temelje na oporezivanju isporuke robe ili usluga u državi članici podrijetla.
- (2) Vijeće je uz potporu Europskog parlamenta⁶ i Europskog gospodarskog i socijalnog odbora⁷ potvrdilo da sustav koji se temelji na podrijetlu nije ostvariv i pozvalo

¹ SL C , , str. .

² SL C , , str. .

³ Prva direktiva Vijeća 67/227/EEZ od 11. travnja 1967. o usklađivanju zakonodavstava država članica u vezi s porezima na promet (SL 71, 14.4.1967., str. 1301.).

⁴ Druga direktiva Vijeća 67/228/EEZ od 11. travnja 1967. o usklađivanju zakonodavstava država članica u vezi s porezima na promet – Struktura i postupci za primjenu zajedničkog sustava poreza na dodanu vrijednost (SL 71, 14.4.1967., str. 1303.).

⁵ Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, 11.12.2006., str. 1.).

⁶ Rezolucija Europskog parlamenta od 13. listopada 2011. o budućnosti PDV-a (P7_TA(2011)0436) <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&language=EN&reference=P7-TA-2011-0436>.

⁷ Mišljenje Europskog gospodarskog i socijalnog odbora od 14. srpnja 2011. o „Zelenoj knjizi o budućnosti PDV-a – Prema jednostavnijem, otpornijem i učinkovitijem sustavu PDV-a” <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:52011AE1168>.

Komisiju da nastavi s temeljitim tehničkim radom te proširenim dijalogom s državama članicama kako bi detaljno ispitala različite mogućnosti za provedbu načela odredišta⁸.

- (3) Komisija u svojem akcijskom planu o PDV-u⁹ utvrđuje izmjene sustava PDV-a koje bi bile potrebne da se oporezivanjem prekograničnih isporuka taj sustav razvije za trgovinu unutar Unije koji se temelji na odredištu. Vijeće je kasnije ponovno potvrdilo zaključke iz tog akcijskog plana i navelo, među ostalim, da bi prema njegovu stajalištu načelo oporezivanja na mjestu podrijetla, kako je predviđeno za konačni sustav PDV-a, trebalo zamijeniti načelom oporezivanja u državi članici odredišta¹⁰.
- (4) Kako bi se ostvarili ciljevi utvrđeni u Komisijinu akcijskom planu o PDV-u, potrebno je izmijeniti pravila za isporuke robe unutar Unije među poduzećima, u skladu s postupnim pristupom koji je Komisija predložila u Komunikaciji od 4. listopada 2017. o provedbi akcijskog plana o PDV-u¹¹.
- (5) Kako bi se stvorio djelotvorniji sustav za oporezivanje isporuka robe unutar Unije među poduzećima u državi članici odredišta, potrebno je ukinuti važeći sustav prema kojem se izuzimaju isporuke u državi članici odlaska robe, a stjecanja unutar Zajednice oporezuju u državi članici odredišta. S obzirom na to da će se ukinuti izuzeće za te isporuke te i sam koncept stjecanja unutar Zajednice kao transakcije koja podliježe PDV-u, trebaju se izmijeniti ili izbrisati svi povezani članci.
- (6) Kako bi se osiguralo jednako postupanje s domaćim transakcijama i transakcijama unutar Unije, oporezivanje transakcija robe među poduzećima unutar Unije u svrhe PDV-a trebalo bi se temeljiti na jednom oporezivom događaju, točnije isporuci robe unutar Unije.
- (7) Kako bi se osiguralo da se načelo oporezivanja na odredištu primjenjuje što sveobuhvatnije, definicija isporuke robe unutar Unije trebala bi uključivati, bez bilo kakvog ograničenja primjenom praga, isporuku pravnoj osobi koja nije porezni obveznik, isporuku izuzetom poreznom obvezniku, isporuku poreznom obvezniku u skladu s posebnom odredbom za mala poduzeća i isporuku poljoprivredniku za kojeg vrijedi paušalna odredba.
- (8) Trebalo bi izmijeniti koncepte prodaje robe na daljinu unutar Unije i prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja kako bi se izbjegla situacija u kojoj bi neke od tih isporuka bile obuhvaćene novom definicijom isporuke unutar Unije.
- (9) Kako bi se osiguralo neometano funkcioniranje sustava PDV-a na unutarnjem tržištu, određene isporuke robe treba isključiti iz definicije isporuka unutar Unije, posebno isporuke robe s montažom ili instalacijom, isporuke robe za opskrbu određenih plovila i zrakoplova gorivom i namirnicama, isporuke robe u okviru diplomatskih i konzularnih aranžmana i za određene međunarodne organizacije te isporuke robe koje

⁸ Zaključci Vijeća o budućnosti PDV-a – 3167. sastanak Vijeća za ekonomske i financijske poslove, Bruxelles, 15. svibnja 2012. (vidjeti posebno točku B 4)
http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/130257.pdf.

⁹ Akcijski plan o PDV-u, Put k jedinstvenom europskom području PDV-a – vrijeme je za donošenje odluka (COM(2016) 148 final od 7. travnja 2016.).

¹⁰ Vidjeti: <http://www.consilium.europa.eu/hr/press/press-releases/2016/05/25-conclusions-vat-action-plan/>

¹¹ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru o provedbi akcijskog plana o PDV-u, Put k jedinstvenom EU-ovom području PDV-a – vrijeme je za djelovanje (COM(2017) 566 final od 4. listopada 2017.).

obavlja porezni obveznik obuhvaćen zajedničkom paušalnom odredbom za poljoprivrednike.

- (10) Kako bi se osiguralo oporezivanje na odredištu za isporuke robe unutar Unije među poduzećima, mjesto isporuke robe unutar Unije trebalo bi se nalaziti u državi članici dolaska robe u trenutku u kojem otprema ili prijevoz robe kupcu završava. To se pravilo ne bi trebalo primjenjivati na rabljenu robu, umjetnine, kolekcionarske predmete ili antikvitete koji podliježu maržnom sustavu, a ne bi se trebalo primjenjivati ni na isporuke robe na brodovima, zrakoplovima i vlakovima te na isporuke robe putem sustava za distribuciju prirodnog plina, isporuke električne energije i energije za grijanje ili hlađenje putem mreža za grijanje ili hlađenje, koje bi trebale ostati obuhvaćene posebnim pravilima o mjestu isporuke.
- (11) Zbog ukidanja stjecanja unutar Zajednice kao oporezivog događaja u svrhe PDV-a, potrebno je revidirati važeća posebna pravila o isporuci novih prijevoznih sredstava i trošarinskih proizvoda.
- (12) Kako bi se uskladila primjena ovog konačnog sustava u cijeloj Uniji, potrebno je utvrditi jedinstveno pravilo za obvezu obračuna PDV-a pri isporukama robe unutar Unije.
- (13) Opće pravilo za isporuke robe, uključujući isporuke robe unutar Unije, i za isporuke usluga trebalo bi biti to da je dobavljač odgovoran za plaćanje PDV-a.
- (14) Kako bi se omogućio postupni prijelaz na konačni sustav za trgovinu unutar Unije, u slučaju isporuke robe trebalo bi donijeti iznimku od pravila da je dobavljač odgovoran za plaćanje PDV-a ako je osoba kojoj se roba isporučuje ovjereni porezni obveznik i ako dobavljač nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja. U tom bi slučaju stjecatelj trebao biti odgovoran za plaćanje PDV-a i trebao bi platiti PDV u okviru mehanizma prijenosa porezne obveze. Tom iznimkom trebala bi se smanjiti količina transakcija u kojima osoba koja je odgovorna za plaćanje PDV-a nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja.
- (15) Trebalo bi revidirati pravila o privremenoj primjeni mehanizma prijenosa porezne obveze za pokretnu robu kako bi se osigurala njihova dosljednost s uvođenjem novih pravila o osobi koja je odgovorna za plaćanje PDV-a za isporuke robe unutar Unije.
- (16) Kako bi se postigla izravna primjena pravila o oporezivanju isporuka robe unutar Unije koje obavljaju poduzeća, države članice trebale bi poduzeti potrebne mjere kojima će osigurati da se svi porezni obveznici i pravne osobe koji nisu porezni obveznici i koji su primatelji isporuka robe unutar Unije identificiraju s pomoću pojedinačnog broja.
- (17) Kako bi se osiguralo pravilno praćenje plaćanja i odbitka PDV-a u vezi s isporukama robe unutar Unije, za isporuke robe unutar Unije trebalo bi biti obvezno izdavanje računa i države članice ne bi trebale dopuštati izdavanje pojednostavnjenih računa. Račun bi se trebao izdavati u skladu s pravilima države članice u kojoj dobavljač ima sjedište svojeg poslovanja ili stalni poslovni nastan iz kojeg se obavlja isporuka ili, u nedostatku takva sjedišta poslovanja ili stalnog poslovnog nastana, u državi članici u kojoj dobavljač ima stalnu adresu ili uobičajeno boravište.
- (18) Kako bi se smanjilo administrativno opterećenje za trgovinu unutar Unije i s obzirom na to da bi PDV za isporuke robe unutar Unije zapravo obračunavao dobavljač ili bi ga plaćao stjecatelj koji je ovjereni porezni obveznik, trebala bi se ukinuti obveza podnošenja rekapitulacijskog izvješća za te isporuke.

- (19) Potrebno je prilagoditi posebnu paušalnu odredbu za poljoprivrednike s obzirom na promjenu sustava za oporezivanje isporuka robe unutar Unije tako da se i dalje ostvaruje opći cilj te odredbe. Isključivanjem isporuka koje obavljaju poljoprivrednici za koje vrijedi paušalna odredba iz definicije isporuka unutar Unije, mjesto isporuke njihovih isporuka robe među poduzećima trebalo bi ostati mjesto odlaska robe i na te bi se isporuke trebala primjenjivati paušalna nadoknada koju utvrdi država članica odlaska.
- (20) Kako bi se smanjilo administrativno opterećenje za poduzeća, područje primjene važeće posebne odredbe za porezne obveznike s poslovnim nastanom u Uniji koji obavljaju isporuke usluga ili određene isporuke robe potrošačima (isporuke poduzeća potrošačima) trebalo bi proširiti tako da se obuhvate sve isporuke robe i usluga kod kojih je za plaćanje PDV-a odgovorna osoba koja nema poslovni nastan u državi članici u kojoj se obavlja isporuka. Odredba bi se trebala primjenjivati na isporuke i potrošačima i poduzećima.
- (21) Primjereno je i smanjenje administrativnog opterećenja za porezne obveznike koji nemaju poslovni nastan u Uniji i koji obavljaju isporuke robe i usluga za koje su odgovorni plaćati PDV-a u jednoj državi članici ili u više njih tako da im se omogući primjena te posebne odredbe ako imenuju posrednika. Kako bi se osigurala pravilna naplata poreza, taj posrednik trebao bi imati poslovni nastan u Uniji i postati odgovoran za plaćanje PDV-a i za ispunjavanje obveza utvrđenih u odredbi za račun poreznog obveznika koji nema poslovni nastan u Uniji.
- (22) Kako bi porezni obveznici u potpunosti ostvarili koristi unutarnjeg tržišta, tom posebnom odredbom trebala bi se omogućiti prijava transakcija na koje treba platiti PDV u državama članicama, osim u onima u kojima dobavljač ima poslovni nastan, ali i odbitak PDV-a naplaćenog tom dobavljaču u tim državama članicama.
- (23) Kako bi se osigurala dosljednost u obvezama prijave PDV-a za velika poduzeća, učestalost podnošenja prijave PDV-a u skladu s ovom posebnom odredbom trebalo bi revidirati dodavanjem obveze da porezni obveznici koji primjenjuju odredbu moraju podnositi mjesečne prijave PDV-a na temelju odredbe ako je njihov godišnji promet u Uniji veći od 2 500 000 EUR.
- (24) Kako bi se od poreznog obveznika prikupile odgovarajuće informacije koje su poreznim tijelima potrebne za pravilno praćenje ove posebne odredbe, trebalo bi revidirati sadržaj prijave PDV-a koju treba podnijeti na temelju ove posebne odredbe kako bi se uzelo u obzir proširenje odredbe i kako bi se omogućila primjena odgovarajućeg prava na odbitak.
- (25) Kako bi se osiguralo neometano funkcioniranje ove posebne odredbe i izbjegle prepreke za poreznog obveznika koji se koristi pogodnostima unutarnjeg tržišta, trebalo bi uvesti zajednička pravila za situacije u kojima porezni obveznik ima preplaćeni porez u državi članici identifikacije i/ili državi članici ili državama članicama oporezivanja.
- (26) Radi jasnoće i radi smanjenja mogućnosti bilo kakve zlouporabe ili prijevare trebalo bi utvrditi razdoblje tijekom kojeg porezni obveznik još uvijek može ostvariti odbitak pretporeza u određenoj državi članici na temelju prijave podnesene na temelju ove posebne odredbe ako više ne prijavljuje transakcije za koje je odgovoran plaćati PDV u toj istoj državi članici. Taj porezni obveznik trebao bi nakon isteka tog razdoblja upotrijebiti odgovarajuće postupke povrata kako bi zatražio povrat PDV-a.

- (27) Odstupanja utvrđena u glavi XIII. poglavlju 1. koja mogu imati prekogranične učinke trebala bi se izbrisati kako bi se izbjegla nepotrebna složenost za porezne obveznike i porezne uprave.
- (28) Zbog uvođenja isporuke robe unutar Unije kao novog koncepta primjereno je zamijeniti pojam „Zajednica” pojmom „Unija” kako bi se osigurala ažurirana i dosljedna uporaba izraza.
- (29) S obzirom na to da ciljeve ove Direktive, koji se sastoje od provedbe konačnog sustava PDV-a za poboljšanje funkcioniranja odredbi o PDV-u za prekograničnu trgovinu robom među poduzećima, ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se oni na bolji način mogu ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti kako je utvrđeno u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku ova Direktiva ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tih ciljeva.
- (30) U skladu sa Zajedničkom političkom izjavom država članica i Komisije od 28. rujna 2011. o dokumentima s objašnjenjima¹² države članice obvezale su se da će u opravdanim slučajevima uz obavijest o svojim mjerama za prenošenje priložiti jedan dokument ili više njih u kojima se objašnjava odnos između dijelova direktive i odgovarajućih dijelova nacionalnih instrumenata za prenošenje. U pogledu ove Direktive zakonodavac smatra opravdanim dostavljanje takvih dokumenata.
- (31) Direktivu 2006/112/EZ stoga bi trebalo na odgovarajući način izmijeniti,
- DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

Članak 1.

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

- (1) članak 2. mijenja se kako slijedi:
- (a) u stavku 1. briše se točka (b);
 - (b) brišu se stavci 2. i 3.;
- (2) brišu se članci 3. i 4.;
- (3) u članku 5. točke 1. i 2. zamjenjuju se sljedećim:
- „1. ‚Unija’ i ‚područje Unije’ označavaju područja država članica kako je definirano u točki 2.;
 - 2. ‚država članica’ i ‚područje države članice’ označavaju područje svih država članica Unije na koje se primjenjuje Ugovor o funkcioniranju Europske unije u skladu s člancima 349. i 355. tog Ugovora, uz iznimku područja navedenih u članku 6. ove Direktive;”;
- (4) članak 6. mijenja se kako slijedi:
- (a) u stavku 1. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:
„1. Ova se Direktiva ne primjenjuje na sljedeća područja koja čine dio carinskog područja Unije:”;
 - (b) u stavku 2. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:

¹² SL C 369, 17.12.2011., str. 14.

„2. Ova Direktiva ne primjenjuje se na sljedeća područja koja ne čine dio carinskog područja Unije:”;

(5) članak 9. mijenja se kako slijedi:

(a) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Uz osobe navedene u stavku 1., poreznim obveznikom smatra se svaka osoba koja na povremenoj osnovi isporučuje novo prijevozno sredstvo, koje kupcu otprema ili prevozi prodavatelj ili kupac ili se ono otprema ili prevozi za račun prodavatelja ili kupca na odredište izvan područja određene države članice, no unutar područja Unije.”;

(b) dodaje se sljedeći stavak 3.:

„3. Za potrebe stavka 2. navedeno u nastavku smatra se ,prijevoznim sredstvom’ ako je namijenjeno prijevozu osoba ili robe:

- (a) motorna kopnena vozila čiji kapacitet prelazi 48 kubičnih centimetara ili čija je snaga veća od 7,2 kilowata;
- (b) plovila duljine veće od 7,5 metara, osim plovila koja se upotrebljavaju za plovidbu na otvorenom moru i prijevoz putnika uz plaćanje i plovila koja se upotrebljavaju u komercijalne, industrijske ili ribolovne aktivnosti, ili za spašavanje ili pomoć na moru ili za priobalni ribolov;
- (c) zrakoplovi čija uzletna masa prelazi 1 550 kilograma, uz iznimku zrakoplova koje upotrebljavaju zrakoplovne kompanije koje posluju uz plaćanje uglavnom na međunarodnim rutama.

Sljedeća se prijevozna sredstva smatraju ,novima’:

- (a) motorna kopnena vozila, ako se isporuka izvršava u roku od šest mjeseci od datuma prvog puštanja u rad ili ako vozilo nije prešlo više od 6 000 kilometara;
- (b) plovila, ako se isporuka izvršava u roku od tri mjeseca od datuma prvog puštanja u rad ili ako plovilo nije plovilo više od 100 sati;
- (c) zrakoplovi, ako se isporuka izvršava u roku od tri mjeseca od datuma prvog puštanja u rad ili ako zrakoplov nije letio više od 40 sati.

Države članice utvrđuju uvjete pod kojima se činjenice iz drugog podstavka mogu smatrati postojećim.”;

(6) u članku 12. uvodne riječi stavka 1. zamjenjuju se sljedećim:

„1. Države članice mogu smatrati poreznim obveznikom svaku osobu koja povremeno provodi bilo koju od sljedećih transakcija:”;

(7) umeće se sljedeći članak 13.a:

„Članak 13.a

1. Svaki porezni obveznik koji ima mjesto poslovanja ili stalni poslovni nastan u Uniji ili u nedostatku mjesta poslovanja i stalnog poslovnog nastana ima stalnu adresu ili uobičajeno boravište u Uniji te koji u okviru svoje poslovne aktivnosti obavlja ili namjerava obavljati, kao dobavljač ili kupac, bilo koju transakciju

navedenu u članku 14. stavku 4. točki 3. te člancima 17.a, 38. ili 39., može poreznim tijelima podnijeti zahtjev za dobivanje statusa ovjerenog poreznog obveznika.

Porezna tijela odobravaju taj status podnositelju zahtjeva ako su ispunjeni kriteriji iz stavka 2., osim ako je podnositelj zahtjeva isključen iz mogućnosti dobivanja takvog statusa na temelju uvjeta iz stavka 3.

Ako je podnositelj zahtjeva porezni obveznik kojemu je dodijeljen status ovlaštenog gospodarskog subjekta u carinske svrhe, smatra se da su kriteriji iz stavka 2. ispunjeni.

2. Kako bi se odobrio status ovjerenog poreznog obveznika, moraju se ispuniti svi sljedeći kriteriji:

- (a) nepostojanje bilo kakve teške povrede ili ponovljene povrede poreznih pravila i carinskog zakonodavstva te nepostojanje teških kaznenih djela povezanih s gospodarskim aktivnostima podnositelja zahtjeva;
- (b) podnositelj zahtjeva mora dokazati visoku razinu upravljanja svojim aktivnostima i protokom robe, bilo primjenom sustava za upravljanje poslovnom evidencijom i, gdje je potrebno, prijevoznom evidencijom, čime se omogućuju primjerene porezne kontrole, ili s pomoću pouzdanog ili ovjerenog traga internih revizija;
- (c) podnositelj zahtjeva mora dokazati financijsku solventnost koja se smatra dokazanom ako podnositelj zahtjeva ima dobro financijsko stanje koje mu omogućuje ispunjavanje obveza uzimajući u obzir karakteristike predmetne poslovne aktivnosti ili ako predoči jamstva osiguravateljskih ili drugih financijskih institucija ili drugih gospodarski pouzdanih trećih osoba.

3. Sljedećim se poreznim obveznicima ne smije dodijeliti status ovjerenog poreznog obveznika:

- (a) poreznim obveznicima koji su obuhvaćeni zajedničkom odredbom o paušalnom plaćanju za poljoprivrednike;
- (b) poreznim obveznicima koji su obuhvaćeni izuzećem za mala poduzeća iz glave XII. poglavlja 1. odjeljka 2.;
- (c) poreznim obveznicima koji obavljaju isporuke robe ili usluga za koje nije moguć odbitak PDV-a;
- (d) poreznim obveznicima koji obavljaju povremene isporuke novih prijevoznih sredstava u smislu članka 9. stavka 2. ili obavljaju povremene aktivnosti u smislu članka 12.

Međutim, poreznim obveznicima iz točaka od (a) do (d) može se dodijeliti status ovjerenog poreznog obveznika u pogledu ostalih gospodarskih aktivnosti koje obavljaju.

4. Porezni obveznik koji podnosi zahtjev za status ovjerenog poreznog obveznika dostavlja sve informacije koje zahtijevaju porezna tijela, a koje su im potrebne za donošenje odluke.

Za potrebe odobravanja tog poreznog statusa, porezna tijela znači:

- (a) tijela države članice u kojoj podnositelj zahtjeva ima sjedište svojeg poslovanja;

- (b) tijela države članice u kojoj je stalni poslovni nastan podnositelja zahtjeva i u kojoj podnositelj zahtjeva drži poslovne knjige unutar Unije za potrebe oporezivanja ili su te knjige dostupne ako podnositelj zahtjeva ima poslovno sjedište izvan Unije, ali ima jedan ili više stalnih poslovnih nastana u Uniji;
- (c) tijela države članice u kojoj podnositelj zahtjeva ima stalnu adresu ili uobičajeno boravište, a u kojoj nema mjesto poslovanja ni stalni poslovni nastan.

5. Ako je zahtjev odbijen, porezna tijela priopćuju obrazloženje za odbijanje podnositelju zahtjeva zajedno s odlukom. Države članice osiguravaju da podnositelj zahtjeva ima pravo žalbe na odluku o odbijanju zahtjeva.

6. Porezni obveznik kojem je odobren status ovjerenog poreznog obveznika bez odgode obavještuje porezna tijela o svim čimbenicima koji nastanu nakon što je odluka donesena, a koji mogu utjecati na zadržavanje tog statusa. Porezna tijela oduzimaju taj porezni status ako kriteriji utvrđeni u stavku 2. više nisu ispunjeni.

7. Porezna tijela svih država članica priznaju status ovjerenog poreznog obveznika odobren u jednoj državi članici.”;

(8) članak 14. mijenja se kako slijedi:

(a) stavak 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

- (1) „prodaja robe na daljinu unutar Unije” znači isporuka robe koju otprema ili prevozi dobavljač ili netko drugi za njegov račun, među ostalim ako dobavljač neizravno sudjeluje u prijevozu ili otpremi robe, iz države članice koja nije ona u kojoj završava otprema ili prijevoz robe kupcu, ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - (a) isporuka robe obavlja se za osobu koja nije porezni obveznik osim za pravnu osobu koja nije porezni obveznik;
 - (b) isporučena roba nije ni novo prijevozno sredstvo ni roba koju isporučuje dobavljač ili netko drugi za njegov račun, nakon montaže ili instalacije, s pokusnim radom ili bez njega;
- (2) „prodaja na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja” znači isporuka robe koju otprema ili prevozi dobavljač ili netko drugi za njegov račun, među ostalim ako dobavljač neizravno sudjeluje u prijevozu ili otpremi robe, iz trećeg područja ili treće zemlje kupcu u državi članici, ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - (a) isporuka robe obavlja se za osobu koja nije porezni obveznik osim za pravnu osobu koja nije porezni obveznik;
 - (b) isporučena roba nije ni novo prijevozno sredstvo ni roba koju isporučuje dobavljač ili netko drugi za njegov račun, nakon montaže ili instalacije, s pokusnim radom ili bez njega;
- (3) „isporuka robe unutar Unije” znači isporuka robe za koju su ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - (a) isporuku robe obavlja porezni obveznik za poreznog obveznika ili za pravnu osobu koja nije porezni obveznik;

- (b) robu iz jedne države članice u drugu otprema ili prevozi dobavljač ili netko drugi za njegov račun ili osoba koja stječe robu unutar Unije.”;
- (b) dodaje se sljedeći stavak 5.:
 - „5. Sljedeće se ne smatra isporukom robe unutar Unije:
 - (a) isporuka robe s montažom ili instalacijom, s pokusnim radom ili bez njega, u skladu s člankom 36.;
 - (b) isporuka robe koja je izuzeta u skladu s člankom 148. ili 151.;
 - (c) isporuka robe koju obavlja porezni obveznik koji je obuhvaćen zajedničkom paušalnom odredbom za poljoprivrednike.”;
- (9) u članku 14.a stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:
 - „2. Ako porezni obveznik, uporabom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo, omogućuje isporuku robe unutar Unije koju obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji za osobu koja nije porezni obveznik, smatra se da je porezni obveznik koji omogućuje isporuku sâm primio i isporučio tu robu.”;
- (10) članak 17. mijenja se kako slijedi:
 - (a) stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:
 - „1. Prijenos robe, koji provodi porezni obveznik, a koja čini dio njegove poslovne imovine, u drugu državu članicu smatra se isporukom robe unutar Unije uz naknadu.
 - „Prijenos u drugu državu članicu’ znači otprema ili prijevoz pokretne materijalne imovine koje izvršava porezni obveznik ili se oni izvršavaju za njegov račun, u svrhu njegova poslovanja, na odredište izvan područja države članice na kojem je imovina smještena, ali unutar Unije.”;
 - (b) u stavku 2. točka (a) zamjenjuje se sljedećim:
 - „(a) isporuka robe koju obavlja porezni obveznik na području države članice u kojoj otprema ili prijevoz završavaju, u skladu s uvjetima utvrđenima u člancima 33., 35.a ili 35.b;”;
 - (c) u stavku 2. točke (d) i (e) zamjenjuju se sljedećim:
 - „(d) isporuka plina putem sustava za distribuciju prirodnog plina smještenog na području Unije ili putem bilo koje mreže priključene na takav sustav, isporuka električne energije ili isporuka energije za grijanje ili hlađenje putem mreža za grijanje ili hlađenje, u skladu s uvjetima utvrđenima u člancima 38. i 39.;
 - (e) isporuka robe koju obavlja porezni obveznik unutar područja države članice u skladu s uvjetima utvrđenima u člancima 146., 147., 148., 151. ili 152.”;
- (11) umeće se sljedeći članak 17.a:

„Članak 17.a

1. Prijenos robe, koji provodi porezni obveznik, a koja čini dio njegove poslovne imovine, u drugu državu članicu na temelju situacije premještanja dobara ne smatra se isporukom robe unutar Unije uz naknadu.

2. Za potrebe ovog članka smatra se da situacija premještanja dobara postoji ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) ovjereni porezni obveznik otprema ili prevozi robu u drugu državu članicu kako bi je isporučio u kasnijoj fazi i nakon njezina dolaska drugom ovjerenom poreznom obvezniku čiji su identitet i identifikacijski broj za PDV već poznati u trenutku u kojem prijevoz počinje;
- (b) ovjereni porezni obveznik koji otprema ili prevozi robu nema poslovni nastan u državi članici u koju se roba otprema ili prevozi;
- (c) ovjereni porezni obveznik koji stječe robu u kasnijoj fazi i nakon njezina dolaska identificiran je u svrhu PDV-a u državi članici u koju se roba prenosi;
- (d) ovjereni porezni obveznik koji otprema ili prevozi robu naveo je tu otpremu ili prijevoz u registru predviđenom člankom 243. stavkom 3.

3. Ako su ispunjeni uvjeti iz stavka 2., u trenutku prijenosa prava raspolaganja robom ovjerenom poreznom obvezniku iz točke (c) tog stavka, smatra se da je isporuka robe unutar Unije obavljena u državi članici u koju je roba otpremljena ili prevezena.”;

(12) umeće se sljedeći članak 18.a:

„Članak 18.a

Korištenje od strane oružanih snaga države članice Sjevernoatlantskog saveza, za vlastitu uporabu ili za uporabu od strane njihovih civilnih zaposlenika, robe koju nisu kupili u skladu s općim pravilima koja uređuju oporezivanje na domaćem tržištu države članice, smatra se isporukom robe uz naknadu ako uvoz te robe nije prihvatljiv za izuzeće iz članka 143. stavka 1. točke (h)”;

(13) članak 19. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 19.

Države članice smatraju da prijenos, bilo uz naknadu ili ne ili u vidu doprinosa poduzeću, ukupne imovine ili njezina dijela ne čini isporuku robe te se osobu kojoj je roba prenesena smatra sljednikom prenositelja.

U slučajevima u kojima primatelj ne podliježe u potpunosti oporezivanju, države članice poduzimaju mjere potrebne za sprečavanje narušavanja tržišnog natjecanja. One donose i sve mjere koje su potrebne za sprečavanje utaje ili izbjegavanja poreza na temelju ovog članka.”;

(14) u glavi IV. briše se poglavlje 2.;

(15) članak 30. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 30.

„Uvoz robe” znači ulazak u Uniju robe koja nije u slobodnom prometu u smislu članka 29. Ugovora o funkcioniranju Europske unije.

Uz transakciju iz prvog stavka, ulazak u Uniju robe koja je u slobodnom prometu, a koja dolazi iz trećeg područja koje čini dio carinskog područja Unije, smatra se uvozom robe.”;

- (16) u glavi V. poglavlju 1. odjeljku 2. sljedeći naslov pododjeljka 1. umeće se prije članka 32.:

**„Pododjeljak 1.
Opće pravilo”**

- (17) u glavi V. poglavlju 1. odjeljku 2. sljedeći naslov pododjeljka 2. umeće se prije članka 33.:

**„Pododjeljak 2.
Posebne odredbe”**

- (18) članak 33. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 33.

1. Mjestom isporuke za prodaju robe na daljinu unutar Unije smatra se mjesto gdje se roba nalazi u trenutku u kojem završava otprema ili prijevoz robe kupcu.

2. Mjestom isporuke za prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja u državu članicu koja nije ona u kojoj završava otprema ili prijevoz robe kupcu smatra se mjesto gdje se roba nalazi u trenutku u kojem završava otprema ili prijevoz robe kupcu.

3. Smatra se da se mjesto isporuke za prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja nalazi u državi članici u kojoj završava otprema ili prijevoz robe, ako se PDV na tu robu mora prijaviti u skladu s posebnom odredbom iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 4.”;

- (19) briše se članak 35.;

- (20) umeću se sljedeći članci 35.a, 35.b, 35.c i 35.d:

„Članak 35.a

Mjestom isporuke za isporuku robe unutar Unije smatra se mjesto gdje se roba nalazi u trenutku u kojem završava otprema ili prijevoz te robe kupcu.

Članak 35.b

Mjestom isporuke novih prijevoznih sredstava koja se provodi za osobu koja nije porezni obveznik, osim za pravnu osobu koja nije porezni obveznik, ako se roba otprema ili prevozi iz jedne države članice u drugu, smatra se mjesto gdje se ta roba nalazi u trenutku u kojem završava otprema ili prijevoz robe.

Članak 35.c

Odstupajući od navedenog, članci 33. i 35.a ne primjenjuju se na isporuku rabljene robe, umjetnina, kolekcionarskih predmeta ili antikviteta, kako su definirani u članku 311. stavku 1. točkama od 1. do 4., koji podliježu PDV-u u skladu s tom posebnom odredbom.

Članak 35.d

Za potrebe članka 35.a i 35.b, ako otprema ili prijevoz robe počinje na trećem području ili u trećoj zemlji i ako isporuka koju obavlja uvoznik koji je određen ili priznat u skladu s člankom 201. kao osoba odgovorna za plaćanje PDV-a, ili naknadna isporuka uključuje prijevoz ili otpremu robe koja završava u državi članici koja nije država članica uvoza, smatra se da je roba prevezena ili otpremljena iz države članice uvoza.”;

- (21) u glavi V. poglavlju 1. odjeljku 2. umeće se sljedeći članak 36.a:

„Članak 36.a

1. Ako se roba isporučuje u kontekstu situacije lančane transakcije, prijevoz ili otprema iz jedne države članice u drugu iz članka 14. stavka 4. podstavka 3. točke (b) pripisuje se isporuci koju dobavljač obavlja za posrednički subjekt ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) posrednički subjekt priopćuje dobavljaču ime države članice dolaska robe;
- (b) posrednički subjekt identificiran je za potrebe PDV-a u državi članici različitoj od one u kojoj otprema ili prijevoz robe počinje.

2. Ako nije ispunjen bilo koji od uvjeta utvrđenih u stavku 1., u situaciji lančane transakcije prijevoz ili otprema iz jedne države članice u drugu iz članka 14. stavka 4. podstavka 3. točke (b) pripisuje se isporuci koju je obavio posrednički subjekt za kupca.

3. Za potrebe ovog članka primjenjuju se sljedeće definicije:

- (a) „situacija lančane transakcije” znači situacija u kojoj uzastopne isporuke iste robe koje obavljaju porezni obveznici dovode do jednog prijevoza ili isporuke te robe iz jedne države članice u drugu i u kojoj i posrednički subjekt i dobavljač imaju status ovjerenih poreznih obveznika;
- (b) „posrednički subjekt” znači isporučitelj u lancu različit od prvog isporučitelja, a koji sam otprema ili prevozi robu ili to za njegov račun obavlja treća strana;
- (c) „dobavljač” znači porezni obveznik unutar lanca koji isporučuje robu posredničkom subjektu;
- (d) „kupac” znači porezni obveznik kojem posrednički subjekt isporučuje robu u lancu.”;

- (22) članak 37. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 37.

1. Prilikom isporuke robe na brodovima, u zrakoplovima ili vlakovima tijekom dijela aktivnosti putničkog prijevoza koja se obavlja unutar Unije, mjestom isporuke smatra se točka odlaska u aktivnosti putničkog prijevoza.

2. Za potrebe stavka 1. „dio aktivnosti putničkog prijevoza koja se obavlja unutar Unije” znači dio aktivnosti koji se obavlja bez zaustavljanja izvan Unije, od točke odlaska do točke dolaska u putničkom prijevozu.

„Točka odlaska u putničkom prijevozu” znači prva voznim redom planirana točka ukrcaja putnika unutar Unije, ako je primjenjivo, nakon zaustavljanja izvan Unije.

„Točka dolaska u putničkom prijevozu” znači zadnja voznim redom planirana točka iskrcaja unutar Unije putnika koji su se ukrcali u Uniji, gdje je primjenjivo, prije zaustavljanja izvan Unije.

U slučaju povratne vožnje povratni dio smatra se posebnom prijevoznom aktivnošću.

3. Države članice mogu izuzeti ili nastaviti izuzimati, uz pravo na odbitak PDV-a plaćenog u prethodnoj fazi, isporuke robe za potrošnju na brodovima, u zrakoplovima i vlakovima čije se mjesto oporezivanja utvrđuje u skladu sa stavkom 1.”;

(23) u članku 38. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. U slučaju isporuke plina putem sustava za distribuciju prirodnog plina koji se nalazi na području Unije ili putem bilo koje mreže priključene na takav sustav, isporuke električne energije ili isporuke energije za grijanje ili hlađenje putem mreža za grijanje ili hlađenje oporezivom preprodavatelju, mjestom isporuke smatra se mjesto na kojem je taj oporezivi preprodavatelj osnovao poduzeće ili ima stalni poslovni nastan za koji se ta roba isporučuje, ili u nedostatku takvog mjesta poslovanja ili stalnog poslovnog nastana mjesto gdje je njegovo prebivalište ili uobičajeno boravište.”;

(24) u članku 39. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„U slučaju isporuke plina putem sustava za distribuciju prirodnog plina koji se nalazi na području Unije ili putem bilo koje mreže priključene na takav sustav, isporuke električne energije ili isporuke energije za grijanje ili hlađenje putem mreža za grijanje ili hlađenje, ako takva isporuka nije obuhvaćena člankom 38., mjestom isporuke smatra se mjesto gdje kupac stvarno upotrebljava i troši tu robu.”;

(25) u glavi V. briše se poglavlje 2.;

(26) članci 49. i 50. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 49.

Mjesto pružanja usluga prijevoza robe, osim prijevoza robe unutar Unije, osobama koje nisu porezni obveznici mjesto je gdje se prijevoz odvija razmjerno prijedenoj udaljenosti.

Članak 50.

Mjesto pružanja usluga prijevoza robe unutar Unije osobama koje nisu porezni obveznici mjesto je odlaska.”;

(27) u članku 51. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„„Prijevoz robe unutar Unije” znači svaki prijevoz robe čije je mjesto odlaska i mjesto dolaska smješteno na područjima dviju različitih država članica.”;

(28) članak 52. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 52.

Države članice ne obračunavaju PDV osobama koje nisu porezni obveznici za onaj dio prijevoza robe unutar Unije koji se odvija preko voda koje ne čine dio područja Unije.”;

- (29) članak 55. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 55.

Mjesto pružanja usluga restorana i opskrbe pripremljenom hranom i pićima osim onih koje se fizički obavljaju na brodovima, u zrakoplovima ili vlakovima tijekom putničkog prijevoza koji se odvija unutar Unije mjesto je gdje se usluge fizički provode.”;

- (30) članak 57. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 57.

1. Mjesto pružanja usluga restorana i opskrbe pripremljenom hranom i pićima koje se fizički provode na brodovima, u zrakoplovima ili vlakovima tijekom dijela putničkog prijevoza koji se odvija unutar Unije na točki je polaska tog putničkog prijevoza.

2. Za potrebe stavka 1., dio aktivnosti putničkog prijevoza koja se obavlja unutar Unije’ znači dio aktivnosti koji se obavlja bez zaustavljanja izvan Unije, od točke odlaska do točke dolaska u putničkom prijevozu.

„Točka odlaska u putničkom prijevozu’ znači prva voznim redom planirana točka ukrcaja putnika unutar Unije, gdje je primjenjivo, nakon zaustavljanja izvan Unije.

„Točka dolaska u putničkom prijevozu’ znači zadnja voznim redom planirana točka iskrcaja unutar Unije putnika koji su se ukrcaji u Uniji, gdje je primjenjivo, prije zaustavljanja izvan Unije.

U slučaju povratne vožnje povratni dio smatra se posebnom prijevoznom aktivnošću.”;

- (31) u glavi V. poglavlju 3. odjeljku 3. naslov pododjeljka 9. zamjenjuje se sljedećim:

„Pododjeljak 9.

Isporuka usluga osobama koje nisu porezni obveznici i čiji je nastan izvan Unije”

- (32) u članku 59. prvi stavak mijenja se kako slijedi:

- (a) uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:

„Mjesto pružanja sljedećih usluga osobi koja nije porezni obveznik i koja ima poslovni nastan ili stalnu adresu ili uobičajeno boravište izvan Unije, mjesto je gdje ta osoba ima poslovni nastan, stalnu adresu ili uobičajeno boravište.”;

- (b) točka (h) zamjenjuje se sljedećim:

„(h) omogućivanje pristupa sustavu za prirodni plin koji se nalazi na području Unije ili pristupa bilo kojoj mreži priključenoj na takav sustav, sustavu za električnu energiju ili mrežama za grijanje ili hlađenje, ili prijenos

odnosno distribucija putem tih sustava ili mreža, te pružanje drugih usluga koje su s time izravno povezane.”;

(33) u članku 59.a točke (a) i (b) zamjenjuju se sljedećim:

„(a) smatrati da je mjesto isporuke nekih ili svih navedenih usluga, ako se nalazi unutar njihova područja, izvan Unije ako se stvarna uporaba i uživanje tih usluga odvija izvan Unije;

(b) smatrati da je mjesto isporuke nekih ili svih navedenih usluga, ako se nalazi izvan Unije, unutar njihova područja ako se stvarna uporaba i uživanje tih usluga odvija na njihovu području.”;

(34) u glavi V. naslov poglavlja 3.a zamjenjuje se sljedećim:

**„PRAG ZA POREZNE OBVEZNIKE KOJI ISPORUČUJU ROBU
OBUHVAĆENU ČLANKOM 33. STAVKOM 1. I ISPORUČUJU
USLUGE OBUHVAĆENE ČLANKOM 58.”**

(35) članak 59.c mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:

„1. članak 33. stavak 1. i članak 58. ne primjenjuju se ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:”;

(b) stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Država članica, na čijem se području nalazi roba u trenutku u kojem počinje njezina otprema ili prijevoz ili u kojoj porezni obveznici koji isporučuju telekomunikacijske usluge, usluge radijskog i televizijskog emitiranja i elektronički isporučene usluge imaju poslovni nastan, dodjeljuje poreznim obveznicima koji obavljaju isporuke koje ispunjavaju uvjete iz stavka 1. pravo odabrati da se mjesto isporuke odredi u skladu s člankom 33. stavkom 1. i člankom 58., s time da se odluka o odabiru u svakom slučaju proteže na razdoblje od dvije kalendarske godine.”;

(36) članci 60. i 61. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 60.

Mjesto uvoza robe država je članica na čijem se području nalazi roba pri ulasku u Uniju.

Članak 61.

Odstupajući od članka 60., ako se pri ulasku u Uniju roba koja nije u slobodnom prometu stavlja u jedan od postupaka ili jednu od situacija iz članka 156., ili u postupak privremenog uvoza uz potpuno izuzeće od uvoznih carina, ili u postupak vanjskog provoza, mjesto uvoza takve robe država je članica na čijem području roba prestaje biti obuhvaćena tim postupcima ili situacijama.

Isto tako, ako se pri ulasku u Uniju roba koja je u slobodnom prometu stavlja u jedan od postupaka ili jednu od situacija iz članaka 276. i 277., mjesto uvoza robe država je članica na čijem području roba prestaje biti obuhvaćena tim postupcima ili situacijama.”;

- (37) u članku 64. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:
„2. Kontinuirane isporuke robe unutar Unije u razdoblju duljem od jednog kalendarskog mjeseca smatraju se završenima pri isteku svakog kalendarskog mjeseca sve dok se ta isporuka ne završi.”;
- (38) u članku 66. drugi stavak zamjenjuje se sljedećim:
„Međutim, odstupanje predviđeno prvim stavkom ne primjenjuje se na isporuke usluga u pogledu kojih PDV može platiti kupac u skladu s člankom 196., na isporuke robe unutar Unije i isporuke novih prijevoznih sredstava u skladu s člankom 35.b.”;
- (39) članak 67. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 67.

Za isporuke robe unutar Unije i za isporuke novih prijevoznih sredstava u skladu s člankom 35.b, obveza obračuna PDV-a nastaje po izdavanju računa ili po isteku vremenskog ograničenja iz članka 222. prvog stavka ako se do tada ne izda nikakav račun.

Međutim, članak 64. stavak 1., članak 64. stavak 2. treći podstavak i članak 65. ne primjenjuju se u pogledu isporuka robe unutar Unije i isporuka novih prijevoznih sredstava u skladu s člankom 35.b.”;

- (40) u glavi VI. briše se poglavlje 3.;
- (41) u članku 71. stavku 1. prvi podstavak zamjenjuje se sljedećim:
„1. Ako se roba pri ulasku u Uniju stavlja u jedan od postupaka ili situacija iz članaka 156., 276. i 277., ili u postupak privremenog uvoza na koji se primjenjuje potpuno izuzeće od uvozne carine, ili u postupak vanjskog provoza, oporezivi događaj nastaje i obveza obračuna PDV-a nastupa tek kad roba prestane biti obuhvaćena tim postupcima ili situacijama.”;
- (42) članak 76. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 76.

Kad je riječ o isporuci robe unutar Unije koja se sastoji od prijenosa u drugu državu članicu, oporezivi iznos kupovna je cijena predmetne robe ili slične robe ili, ako kupovna cijena nije poznata, cijena troška utvrđena u trenutku odvijanja prijenosa.”;

- (43) članak 78. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 78.

1. Oporezivi iznos uključuje sljedeće čimbenike:

- (a) poreze, carine, namete i davanja, isključujući sam PDV;
- (b) popratne rashode kao što su provizija, troškovi pakiranja, prijevoza i osiguranja, za koje dobavljač tereti kupca.

Za potrebe prvog podstavka točke (a) carine uključuju trošarinu koju treba platiti u državi članici u kojoj se odvija isporuka robe unutar Unije koja podliježe trošarini u skladu s člankom 35.a.

Za potrebe prvog podstavka točke (b) države članice mogu rashode obuhvaćene posebnim sporazumom smatrati popratnim rashodima.

2. Ako nakon što se izvrši isporuka robe unutar Unije dobavljač dobiva povrat trošarine plaćene u državi članici u kojoj počinje otprema ili prijevoz robe, oporezivi iznos smanjuje se za taj odgovarajući iznos u državi članici u kojoj se odvija isporuka robe unutar Unije koja podliježe trošarini u skladu s člankom 35.a.

3. Za potrebe ove Direktive 'proizvodi koji podliježu trošarinama' znači energenti, alkohol i alkoholna pića te prerađeni duhan, kako je navedeno u članku 1. stavku 1. Direktive Vijeća 2008/118/EZ (*), ali ne i plin koji se isporučuje putem sustava za distribuciju prirodnog plina koji se nalazi na području Unije ili putem bilo koje mreže priključene na takav sustav.”;

(*) Direktiva Vijeća 2008/118/EZ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ (SL L 9, 14.1.2009., str. 12.).

(44) u glavi VII. briše se poglavlje 3.;

(45) članak 85. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 85.

Kad je riječ o uvozu robe, oporezivi iznos je vrijednost u carinske svrhe koja se utvrđuje u skladu s važećim odredbama Unije.”;

(46) u članku 86. stavku 1. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) popratne rashode, kao što su provizija, troškovi pakiranja, prijevoza i osiguranja koji su nastali do prvog mjesta odredišta na području države članice uvoza te one koji proizlaze iz prijevoza do drugog mjesta odredišta unutar Unije, ako je to drugo mjesto poznato u trenutku nastanka oporezivog događaja.”;

(47) članak 88. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 88.

Pri ponovnom uvozu robe koja je privremeno izvezena iz Unije te ponovno uvezena nakon što su na njoj izvan Unije izvršeni popravci ili je prošla kroz postupak prerade, prilagodbe, dorade ili obrade, države članice dužne su poduzeti mjere kojima se osigurava porezni tretman takve robe u svrhu PDV-a jednak tretmanu kao da su popravak, prerada, prilagodba, dorada ili obrada izvršeni na njihovu području.”;

(48) članak 91. mijenja se kako slijedi:

(a) stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Kad su čimbenici koji se upotrebljavaju za utvrđivanje oporezivog iznosa na uvoz iskazani u valuti koja nije valuta države članice u kojoj se vrši razrez, valutni tečaj se utvrđuje u skladu s odredbama Unije koje uređuju izračun vrijednosti za carinske svrhe.”;

(b) treći podstavak stavka 2. zamjenjuje se sljedećim:

„Međutim, u slučaju određenih transakcija iz prvog podstavka ili u slučaju određenih kategorija poreznih obveznika države članice mogu se koristiti valutnim tečajem koji se utvrđuje u skladu s važećim odredbama Unije kojima se uređuje izračun vrijednosti za carinske svrhe.”;

- (49) u članku 93. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) u slučaju isporuke robe unutar Unije;”;

- (50) briše se članak 94.;

- (51) članak 131. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 131.

Izuzeća predviđena poglavljima od 2. do 9. primjenjuju se ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Unije i u skladu s uvjetima koje države članice utvrđuju u svrhu osiguranja ispravne i izravne primjene tih izuzeća i sprečavanja eventualne utaje, izbjegavanja ili zlouporabe.”;

- (52) u glavi IX. naslov poglavlja 4. zamjenjuje se sljedećim:

**„IZUZEĆA ZA ODREĐENE
PRIJEVOZE ROBE UNUTAR UNIJE”;**

- (53) u glavi IX. poglavlju 4. brišu se odjeljci 1. i 2.;

- (54) u glavi IX. poglavlju 4. briše se naslov odjeljka 3.;

- (55) članak 142. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 142.

Države članice dužne su izuzeti isporuku prijevoza robe unutar Unije na otoke i s otoka koji čine autonomne regije Azora i Madeira te isporuku prijevoza robe između tih otoka.”;

- (56) članak 143. mijenja se kako slijedi:

- (a) u stavku 1. točke (b) i (c) zamjenjuju se sljedećim:

„(b) konačni uvoz robe koji se uređuje direktivama Vijeća 2007/74/EZ (*), 2009/132/EZ (**) i 2006/79/EZ (***);

(c) konačni uvoz robe, u slobodnom prometu iz trećeg područja koje čini dio carinskog područja Unije, koji bi imao pravo na izuzeće na temelju točke (b) da je roba uvezena u smislu članka 30. prvog stavka;”;

- (b) u stavku 1. točka (d) zamjenjuje se sljedećim:

„(d) uvoz robe koja je otpremljena ili prevezena iz trećeg područja ili treće zemlje u državu članicu, osim one u kojoj završava otprema ili prijevoz robe, ako je isporuka takve robe koju provodi uvoznik određen ili priznat u skladu s člankom 201. kao osoba odgovorna za plaćanje PDV-a za isporuke robe unutar Unije;”;

- (c) u stavku 1. točka (fa) zamjenjuje se sljedećim:

„(fa) uvoz robe koji provode institucije Unije, Europske zajednice za atomsku energiju, Europske investicijske banke ili tijela koja je osnovala

Europska unija, a na koja se primjenjuje Protokol (br. 7) o povlasticama i imunitetima Unije u okviru ograničenja i pod uvjetima tog Protokola te sporazumâ o njegovoj provedbi ili sporazumâ o njihovu sjedištu, ako to ne dovodi do narušavanja tržišnog natjecanja;”;

(d) uvodne riječi iz stavka 2. zamjenjuju se sljedećim:

„2. Oslobođenje predviđeno stavkom 1. točkom (d) primjenjuje se u slučajevima u kojima nakon uvoza robe slijedi isporuka robe unutar Unije, ali samo ako je uvoznik u trenutku uvoza nadležnim tijelima države članice uvoza dostavio barem sljedeće informacije:”;

(e) u stavku 2. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) identifikacijski broj za PDV kupca kojem se isporučuje roba, koji je izdan u drugoj državi članici, ili vlastiti identifikacijski broj za PDV u slučaju prijenosa u skladu s člankom 17. stavkom 1.;”;

(*) Direktiva Vijeća 2007/74/EZ od 20. prosinca 2007. o oslobođenju od poreza na dodanu vrijednost i trošarina na uvoz robe za osobe koje putuju iz trećih zemalja (SL L 346, 29.12.2007., str. 6.).

(**) Direktiva Vijeća 2009/132/EZ od 19. listopada 2009. o utvrđivanju područja primjene članka 143. točaka (b) i (c) Direktive 2006/112/EZ o oslobođenju od plaćanja poreza na dodanu vrijednost prilikom konačnog uvoza određene robe (kodificirana verzija) (SL L 292, 10.11.2009., str. 5.).

(***) Direktiva Vijeća 2006/79/EZ od 5. listopada 2006. o oslobođenju od plaćanja poreza na uvoz malih pošiljaka robe nekomercijalne naravi iz trećih zemalja (kodificirana verzija) (SL L 286, 17.10.2006., str. 15.).

(57) u članku 145. stavku 2. drugi podstavak zamjenjuje se sljedećim:

„Države članice mogu prilagoditi svoje nacionalne odredbe radi smanjivanja na najmanju moguću mjeru narušavanja tržišnog natjecanja i, posebno, radi sprečavanja neoporezivanja ili dvostrukog oporezivanja unutar Unije.”;

(58) u članku 146. stavku 1. točke od (a) do (d) zamjenjuju se sljedećim:

„(a) isporuku robe koju na odredište izvan Unije otprema ili prevozi prodavatelj ili netko drugi za njegov račun;

(b) isporuku robe koju na odredište izvan Unije otprema ili prevozi kupac koji nema poslovni nastan na području predmetnih država članica ili netko drugi za njegov račun, uz iznimku robe koju prevozi sam kupac u svrhu opremanja, opskrbe gorivom ili namirnicama izletničkih brodova i privatnih zrakoplova ili ostalih prijevoznih sredstava za osobnu uporabu;

(c) isporuku robe ovlaštenim tijelima koja ih izvoze izvan Unije u okviru svojih humanitarnih, dobrotvornih ili obrazovnih aktivnosti izvan Unije;

(d) isporuku usluga koje se sastoje od rada na pokretnoj imovini koja je stečena ili uvezena radi obavljanja tog rada unutar Unije i koju izvan Unije otprema ili prevozi dobavljač, ili kupac ako nema poslovni nastan na području država članica ili netko drugi za račun dobavljača ili kupca;”;

(59) članak 147. mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. točke (a) i (b) zamjenjuju se sljedećim:

„(a) putnik nema poslovni nastan u Uniji;

(b) roba se prevozi izvan Unije prije isteka trećeg mjeseca koji slijedi mjesecu u kojem se odvija isporuka;”;

(b) u stavku 2. prvi i drugi podstavak zamjenjuju se sljedećim:

„2. Za potrebe stavka 1. ‚putnik koji nema poslovni nastan u Uniji‘ znači putnik čije stalno prebivalište ili uobičajeno boravište nije unutar Unije. U tom slučaju ‚stalno prebivalište ili uobičajeno boravište‘ znači mjesto koje je kao takvo navedeno u putovnici, osobnoj iskaznici ili nekom drugom dokumentu koji država članica na čijem se području odvija isporuka priznaje kao dokument kojim se dokazuje identitet.

Kao dokaz o izvozu može poslužiti račun ili neki drugi dokument, koji mora potvrditi carinski ured izlaska iz Unije.”;

(60) u članku 151. stavku 1. točka (aa) zamjenjuje se sljedećim:

„(aa) isporuka robe ili pružanje usluga institucijama Unije, Europskoj zajednici za atomsku energiju, Europskoj investicijskoj banci ili tijelima koja su osnovala Zajednice, a na koja se primjenjuje Protokol (br. 7) o povlasticama i imunitetima Europske unije u okviru ograničenja i pod uvjetima tog Protokola te sporazumâ o njegovoj provedbi ili sporazumâ o njihovom sjedištu, ako to ne dovodi do narušavanja tržišnog natjecanja;”;

(61) u članku 153. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Države članice dužne su izuzeti isporuku usluga koje obavljaju posrednici koji djeluju u ime i za račun druge osobe, ako oni sudjeluju u transakcijama iz poglavlja 6., 7. i 8., ili transakcijama koje se provode izvan Unije.”;

(62) članci 154. i 155. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 154.

Za potrebe ovog odjeljka ‚skladišta osim carinskih skladišta‘ znači, u slučaju robe koja podliježe trošarinama, mjesta koja se definiraju kao porezna skladišta u članku 4. stavku 11. Direktive 2008/118/EEZ i, u slučaju robe koja ne podliježe trošarinama, mjesta koja države članice definiraju kao takva.

Članak 155.

Ne dovodeći u pitanje ostale porezne odredbe Unije, države članice mogu nakon savjetovanja s Odborom za PDV poduzeti posebne mjere kojima se izuzimaju sve ili određene transakcije iz ovog odjeljka, pod uvjetom da te mjere nemaju za cilj krajnju uporabu ili potrošnju i da iznos PDV-a koji treba platiti po prekidu postupaka ili situacija iz ovog odjeljka odgovara iznosu poreza koji bi se trebao platiti da je svaka od tih transakcija bila oporezivana na njihovu području.”;

(63) u članku 156. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Mjesta iz stavka 1. su mjesta definirana kao takva važećim carinskim odredbama Unije.”;

(64) u članku 158. stavku 1. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

- „(b) ako je roba namijenjena poreznim obveznicima u svrhu obavljanja isporuke putnicima u zrakoplovima ili na brodovima tijekom leta ili prekomorske plovidbe i ako je mjesto dolaska smješteno izvan Unije;”;
- (65) u članku 161. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:
- „(b) isporuku robe iz članka 30. drugog stavka sve dok je ona obuhvaćena postupkom unutarnjeg provoza Unije iz članka 276.”;
- (66) briše se članak 162.;
- (67) članak 164. mijenja se kako slijedi:
- (a) u stavku 1. točka (a) zamjenjuje se sljedećim:
- „(a) uvoz i isporuka robe poreznom obvezniku radi njezina izvoza iz Unije u izvornom obliku ili nakon prerade;”;
- (b) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:
- „2. Izuzeće se ne primjenjuje na isporuke robe unutar Unije ako dobavljač, koji je obavezan platiti PDV, iskoristi posebnu odredbu predviđenu u glavi XII. poglavlju 6. odjeljku 3. za prijavu i plaćanje poreza na te isporuke.”;
- (68) briše se članak 165.;
- (69) članak 168. mijenja se kako slijedi:
- (a) točka (b) zamjenjuje se sljedećim:
- „(b) PDV koji se mora platiti u pogledu transakcija koje se smatraju isporukama robe ili usluga u skladu s člankom 17. stavkom 1., člankom 18. točkom (a) i člankom 27.”;
- (b) brišu se točke (c) i (d);
- (70) u članku 169. točke (b) i (c) zamjenjuju se sljedećim:
- „(b) transakcije koje su izuzete u skladu s člankom 142. ili 144., člancima od 146. do 149., člancima 151., 152., 153. ili 156., člankom 157. stavkom 1. točkom (b), člancima od 158. do 161. ili člankom 164.;
- (c) transakcije koje su izuzete u skladu s člankom 135. stavkom 1. točkama od (a) do (f) ako kupac ima poslovni nastan izvan Unije ili ako se te transakcije izravno odnose na robu koja je namijenjena izvozu iz Unije.”;
- (71) u članku 170. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:
- „(b) transakcije za koje porez plaća samo kupac u skladu s člancima 194., 196. ili 199.”;
- (72) članak 171. mijenja se kako slijedi:
- (a) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:
- „2. Povrat PDV-a provodi se u korist poreznih obveznika koji nemaju poslovni nastan na području Unije u skladu s detaljnim provedbenim pravilima utvrđenima u Direktivi 86/560/EEZ.
- Porezni obveznici iz članka 1. Direktive 86/560/EEZ usto se za potrebe primjene te Direktive smatraju poreznim obveznicima koji nemaju poslovni nastan u Uniji, ako u državi članici u kojoj kupuju robu i usluge ili uvoze robu koja podliježe PDV-u samo obavljaju isporuku robe ili usluga osobi koja je u

skladu s člankom 194., 196. ili 199. određena kao osoba koja je odgovorna za plaćanje PDV-a.”;

(b) u stavku 3. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) obračunate iznose PDV-a za isporuke robe čija je isporuka izuzeta ili bi mogla biti izuzeta u skladu s člankom 146. stavkom 1. točkom (b).”;

(73) prvi stavak članka 171.a zamjenjuje se sljedećim:

„Države članice mogu, umjesto odobravanja povrata PDV-a u skladu s direktivama 86/560/EEZ ili 2008/9/EZ na one isporuke robe ili usluga poreznom obvezniku za koje je porezni obveznik dužan platiti porez u skladu s člankom 194., 196. ili 199., dozvoliti odbitak tog poreza u skladu s postupkom utvrđenim u članku 168. Postojeća ograničenja u skladu s člankom 2. stavkom 2. i člankom 4. stavkom 2. Direktive 86/560/EEZ mogu se zadržati.”;

(74) u članku 172. stavku 1. prvi podstavak zamjenjuje se sljedećim:

„1. Svaka osoba koja se smatra poreznim obveznikom na temelju činjenice da isporučuje na povremenoj osnovi novo prijevozno sredstvo u skladu s člankom 9. stavkom 2., ima pravo, u državi članici u kojoj počinje otprema ili prijevoz novog prijevoznog sredstva kupcu, na odbitak PDV-a koji treba platiti ili je plaćen u pogledu stjecanja ili uvoza novog prijevoznog sredstva do iznosa koji ne prelazi iznos PDV-a koji bi bio dužan platiti da ta isporuka podliježe PDV-u u državi članici u kojoj počinje otprema ili prijevoz novog prijevoznog sredstva kupcu.”;

(75) u članku 175. stavku 2. drugi podstavak zamjenjuje se sljedećim:

„Međutim, države članice mogu nastaviti primjenjivati pravila koja su bila na snazi 1. siječnja 1979. ili, ako se radi o državama članicama koje su pristupile Uniji nakon tog datuma, na dan njihova pristupanja.”;

(76) u članku 176. drugi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Do početka stupanja na snagu odredbi iz prvog stavka države članice mogu zadržati sve iznimke predviđene njihovim nacionalnim zakonodavstvima na dan 1. siječnja 1979. ili, ako se radi o državama članicama koje su pristupile Uniji nakon tog datuma, na datum njihova pristupanja.”;

(77) u članku 177. drugi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Radi održavanja jednakih uvjeta za tržišno natjecanje države članice mogu umjesto nedopuštanja odbitka, oporezivati robu koju je proizveo sam porezni obveznik ili robu koju je kupio unutar Unije ili uvezao, tako da iznos poreza ne prelazi iznos PDV-a koji bi bio obračunat na stjecanje slične robe.”;

(78) članak 178. mijenja se kako slijedi:

(a) brišu se točke (c) i (d);

(b) točka (f) zamjenjuje se sljedećim:

„(f) ako je dužan platiti PDV kao kupac u slučaju da se primjenjuje članak 194., 196. ili 199., mora ispunjavati formalnosti koje utvrdi svaka pojedina država članica.”;

(79) briše se članak 181.;

(80) članak 182. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 182.

Države članice određuju uvjete i detaljna pravila primjene članka 180.”;

- (81) članak 193. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 193.

Svaki porezni obveznik koji obavlja oporezivu isporuku robe ili usluga dužan je plaćati PDV osim u slučajevima iz članaka od 194. do 200. i članka 202. u kojima je PDV obvezna plaćati druga osoba.”;

- (82) u članku 194. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Ako oporezivu isporuku usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a, države članice mogu odrediti da je osoba odgovorna za plaćanje PDV-a osoba kojoj se isporučuju usluge.”;

- (83) umeće se sljedeći članak 194.a:

„Članak 194.a

Osoba kojoj se isporučuje roba odgovorna je za plaćanje PDV-a ako joj je dodijeljen status ovjerenog poreznog obveznika u skladu s člankom 13.a pod uvjetom da robu isporučuje porezni obveznik koji nema poslovni nastan na području države članice u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a.”;

- (84) briše se članak 195.;

- (85) briše se članak 197.;

- (86) članak 199.a mijenja se kako slijedi:

- (a) u stavku 1. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:

„1. Države članice mogu do 31. prosinca 2028. odrediti da je osoba odgovorna za plaćanje PDV-a porezni obveznik kojem se isporučuje bilo što od navedenog u nastavku.”;

- (b) u stavku 1. brišu se točke (c), (d), (e), (h), (i) i (j);

- (c) stavak 1.b zamjenjuje se sljedećim:

„1.b Primjena mehanizma predviđenog u stavku 1. na isporuku bilo koje od usluga navedenih u točkama (f) i (g) tog stavka podliježe uvođenju odgovarajućih i djelotvornih obveza izvješćivanja za porezne obveznike koji isporučuju usluge na koje se primjenjuje mehanizam predviđen u stavku 1.”;

- (d) stavci od 3. do 5. zamjenjuju se sljedećim:

„3. Države članice koje primjenjuju mehanizam predviđen u stavku 1., na temelju kriterija za ocjenjivanje predviđenih u stavku 2. točki (c) podnose izvješće Komisiji najkasnije 30. lipnja 2027. U izvješću se jasno navode koje su informacije s kojima treba postupati kao s povjerljivima, a koje se mogu objaviti.

U izvješću se navodi detaljna procjena ukupne djelotvornosti i učinkovitosti mjere, posebno u pogledu:

- (a) učinka na prijevorne aktivnosti u odnosu na isporuke usluga koje mjera obuhvaća;
- (b) mogućeg premještanja prijevornih aktivnosti na druge usluge;
- (c) troškova usklađivanja za porezne obveznike koji proizlaze iz mjere.

4. Svaka država članica koja zabilježi premještanje u trendovima prijevornih aktivnosti na svojem državnom području povezano s uslugama navedenima u stavku 1., od dana stupanja na snagu ovog članka u odnosu na te usluge, Komisiji podnosi izvješće o tome najkasnije 30. lipnja 2027.

5. Komisija prije 1. siječnja 2028. podnosi Europskom parlamentu i Vijeću sveobuhvatno izvješće o procjeni učinaka mehanizma predviđenog u stavku 1. na suzbijanje prijevara.”;

(87) u članku 199.b stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Država članica može u slučaju iznimne hitnosti i u skladu sa stavcima 2. i 3. odrediti primatelja kao osobu odgovornu za plaćanje PDV-a za određene isporuke usluga, odstupajući od članka 193., kao posebnu mjeru mehanizma brze reakcije („MBR”) za suzbijanje iznenadnih i golemih prijevara koje mogu dovesti do znatnih i nepopravljivih financijskih gubitaka.

Posebna mjera MBR-a podliježe odgovarajućim mjerama kontrole koje provodi država članica u pogledu poreznih obveznika koji isporučuju usluge na koje se ta mjera odnosi i vrijedi u razdoblju od najviše devet mjeseci.”;

(88) članak 200. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 200.

Osoba kojoj se isporučuje novo prijevozno sredstvo u skladu s člankom 35.a ili 35.b odgovorna je za plaćanje PDV-a ako je dobavljač porezni obveznik u skladu s člankom 9. stavkom 2.

Za potrebe ove odredbe porezni obveznik koji podliježe zajedničkoj paušalnoj odredbi za poljoprivrednike u svrhu svoje poljoprivredne, šumarske ili ribarske djelatnosti i porezni obveznik koji obavlja samo isporuke robe i usluga u pogledu kojih se PDV ne može odbiti smatra se poreznim obveznikom u skladu s člankom 9. stavkom 2.”;

(89) u članku 204. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Ako je osoba odgovorna za plaćanje PDV-a u skladu s člancima od 193. do 196. i člancima 199. i 200. porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj se PDV mora platiti, države članice mogu toj osobi dopustiti da kao osobu odgovornu za plaćanje PDV-a imenuje poreznog zastupnika.

Nadalje, ako oporezivu transakciju obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a, a u državi članici u kojoj taj porezni obveznik ima poslovni nastan ne postoji pravni instrument koji se odnosi na uzajamnu pomoć čije je područje primjene slično području primjene propisanom u Direktivi 2010/24/EU (*) i Uredbi (EZ) br. 904/2010, države članice mogu donijeti mjere kojima određuju da je osoba koja je obavezna platiti PDV porezni zastupnik, kojeg je imenovao porezni obveznik koji nema poslovni nastan.

Međutim, države članice ne smiju primijeniti mogućnost iz drugog podstavka na poreznog obveznika koji nema poslovni nastan u Uniji koji se odlučio za posebne odredbe predviđene glavom XII. poglavljem 6. odjeljkom 2.”;

(*) Direktiva Vijeća 2010/24/EU od 16. ožujka 2010. o uzajamnoj pomoći kod naplate potraživanja vezanih za poreze, carine i druge mjere (SL L 84, 31.3.2010., str. 1.).

(90) članak 205. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 205.

U slučajevima iz članaka od 193. do 199.b i članaka 202., 203. i 204. države članice mogu odrediti da je, umjesto osobe odgovorne za plaćanje PDV-a, za plaćanje PDV-a solidarno odgovorna druga osoba.”;

(91) u članku 207. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Države članice donose potrebne mjere kako bi osigurale da one osobe za koje se smatra da su u skladu s člancima 194., 196., 199. i 204. odgovorne za plaćanje PDV-a umjesto poreznog obveznika koji nema poslovni nastan na njihovu području poštuju obveze plaćanja utvrđene u ovom odjeljku.”;

(92) brišu se članci 209. i 210.;

(93) u članku 213. briše se stavak 2.;

(94) članak 214. stavak 1. mijenja se kako slijedi:

(a) točke (a) i (b) zamjenjuju se sljedećim:

„(a) svakog poreznog obveznika, osim onih iz članka 9. stavka 2., koji na svojem području isporučuje robu ili usluge u pogledu kojih je moguć odbitak PDV-a, osim isporuka robe i usluga u pogledu kojih PDV može platiti isključivo kupac ili osoba kojoj su roba ili usluge namijenjeni u skladu s člancima od 194. do 196. i člankom 199.;

(b) svakog poreznog obveznika ili pravne osobe koja nije porezni obveznik, koji su primatelji isporuke robe unutar Unije.”;

(b) briše se točka (c);

(c) dodaje se sljedeća točka (f):

„(f) svakog poreznog obveznika, osim onih iz članka 9. stavka 2., s poslovnim nastanom na njihovom području koji obavlja samo isporuke robe unutar Unije.”;

(95) članak 216. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 216.

Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da njihovi identifikacijski sustavi omogućuju identifikaciju poreznih obveznika iz članka 214.”;

(96) članak 219.a stavak 2. točka (a) mijenja se kako slijedi:

(a) podtočka ii. zamjenjuje se sljedećim:

- „ii. se smatra da isporuka robe ili usluga nije izvršena unutar Unije, u skladu s odredbama glave V.”;
- (b) dodaje se sljedeća podtočka iii.:
- „iii. dobavljač nema poslovni nastan u državi članici u kojoj obavlja isporuku robe unutar Unije za koju je dužan platiti PDV i ne koristi se posebnom odredbom iz glave XII. poglavlja 6. odjeljka 3.”;
- (97) u članku 220. stavku 1. točke 3. i 4. zamjenjuju se sljedećim:
- „3. isporuke novog prijevoznog sredstva u skladu s člankom 35.b;
4. svaki predujam koji primi prije isporuke robe iz točaka 1. i 2. osim za isporuke robe unutar Unije.”;
- (98) u članku 220.a stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:
- „2. Države članice ne dopuštaju poreznim obveznicima izdavanje pojednostavnjenih računa u sljedećim slučajevima:
- (a) za isporuke robe unutar Unije;
- (b) ako se račun mora izdati u skladu s člankom 220. stavkom 1. točkom 2.;
- (c) ako oporezivu isporuku robe ili usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a ili čiji poslovni nastan u toj državi članici ne sudjeluje u isporuci u smislu članka 192.a, a osoba odgovorna za plaćanje PDV-a osoba je kojoj se roba ili usluge isporučuju.”;
- (99) u članku 221. stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:
- „3. Države članice mogu osloboditi porezne obveznike od obveze utvrđene u članku 220. stavku 1. ili u članku 220.a da izdaju račun za isporuke robe ili usluga koje su izvršili na njihovu području i koje su izuzete, s pravom ili bez prava na odbitak PDV-a plaćenog u prethodnoj fazi, u skladu s člankom 132., člankom 135. stavkom 1. točkama od (h) do (l), člancima 136., 371., 375., 376. i 377., člankom 378. stavkom 2. i člankom 379. stavkom 2. te člancima od 380. do 390.c.”;
- (100) u članku 222. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:
- „Za isporuke robe unutar Unije, za isporuke novog prijevoznog sredstva u skladu s člankom 35.b ili za isporuke usluga za koje kupac treba platiti PDV u skladu s člankom 196. račun se izdaje najkasnije petnaestog dana u mjesecu koji slijedi nakon mjeseca u kojem je oporezivi događaj nastupio.”;
- (101) članak 225. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 225.

Države članice mogu propisati posebne uvjete za porezne obveznike u slučajevima u kojima treća strana ili kupac koji izdaje račune ima poslovni nastan u zemlji u kojoj ne postoji pravni instrument o uzajamnoj pomoći čije je područje primjene slično onom iz Direktive 2010/24/EU i Uredbe (EZ) br. 904/2010.”;

- (102) članak 226. mijenja se kako slijedi:
- (a) točka 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. identifikacijski broj za PDV kupca, kako je naveden u članku 214., pod kojim kupac prima isporuke robe ili isporuke robe i usluga unutar Unije za koje je dužan plaćati PDV;”;

(b) točka 12. zamjenjuje se sljedećim:

„12. u slučaju isporuke novog prijevoznog sredstva unutar Unije ili isporuke novog prijevoznog sredstva u skladu s člankom 35.b, podatke navedene u članku 9. stavku 3.”;

(103) članak 230. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 230.

Iznosi koji su iskazani na računu mogu biti izraženi u bilo kojoj valuti pod uvjetom da je iznos PDV-a koji je potrebno platiti ili ispraviti izražen u nacionalnoj valuti države članice u kojoj se taj iznos PDV-a treba platiti ili ispraviti, uz uporabu konverzijskog mehanizma predviđenog člankom 91.”;

(104) članak 235. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 235.

Države članice mogu propisati posebne uvjete za račune koji se izdaju u elektroničkom obliku u pogledu robe ili usluga koji se isporučuju na njihovu području iz zemlje s kojom ne postoji nijedan pravni instrument o uzajamnoj pomoći čije je područje primjene slično onom iz Direktive 2010/24/EU i Uredbe (EZ) br. 904/2010.”;

(105) u članku 238. stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Pojednostavnjeni postupci predviđeni stavkom 1. ne primjenjuju se ako se računi moraju izdati u sljedećim slučajevima:

(a) za isporuke robe unutar Unije;

(b) u skladu s člankom 220. stavkom 1. točkom 2.;

(c) ako oporezivu isporuku robe ili usluga obavlja porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj postoji obveza plaćanja PDV-a ili čiji poslovni nastan u toj državi članici ne sudjeluje u isporuci u smislu članka 192.a, a osoba odgovorna za plaćanje PDV-a osoba je kojoj se roba ili usluge isporučuju.”;

(106) članak 239. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 239.

U slučajevima u kojima države članice primjenjuju mogućnost iz članka 272. stavka 1. prvog podstavka točke (b) da se ne dodjeljuje identifikacijski broj za PDV poreznim obveznicima koji ne obavljaju nijednu od transakcija iz članka 14. stavka 4., članka 17. stavka 1. i članka 36., te ako dobavljaču ili kupcu nije dodijeljen identifikacijski broj te vrste, umjesto njega na računu se navodi drugi broj koji se naziva referentni porezni broj, kako ga definiraju predmetne države članice.”;

(107) u članku 240. točka 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. s obzirom na isporuku usluga, kako je navedeno u člancima 44., 47., 50., 53., 54. i 55., identifikacijski broj za PDV i referentni porezni broj dobavljača;”;

(108) u članku 242.a stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Ako porezni obveznik, uporabom elektroničkog sučelja kao što je mjesto trgovanja, platforma, portal ili slično sredstvo, omogućuje isporuku robe ili usluga osobama koje nisu porezni obveznici unutar Unije u skladu s odredbama glave V., porezni obveznik koji omogućuje isporuku dužan je voditi evidenciju o tim isporukama. Ta evidencija mora biti dovoljno detaljna kako bi se poreznim tijelima država članica u kojima su te isporuke oporezive omogućilo da provjere je li PDV pravilno obračunan.”;

(109) u članku 243. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Svaki porezni obveznik vodi evidenciju o robi koju je sam otpremio ili prevezao, ili koja je otpremljena ili prevezena za njegov račun, na odredište izvan područja države članice polaska, ali unutar Unije, za potrebe transakcija koje se sastoje od procjena navedene robe ili radova na toj robi ili njezine privremene uporabe, kako je navedeno u članku 17. stavku 2. točkama (f), (g) i (h).”;

(110) u članku 247. stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Države članice iz stavka 1. mogu propisati posebne uvjete kojima se zabranjuje ili ograničuje pohrana računa u zemlji s kojom ne postoji pravni instrument o uzajamnoj pomoći čije je područje primjene slično onom iz Direktive 2010/24/EU i Uredbe (EZ) br. 904/2010 ili o pravu pristupa elektroničkim putem te pravu prijenosa i uporabe iz članka 249.”;

(111) briše se članak 251.;

(112) članak 254. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 254.

U slučaju isporuke novih prijevoznih sredstava u skladu s člankom 35.a ili 35.b i ako je osoba kojoj se roba isporučuje odgovorna za plaćanje PDV-a u skladu s člankom 200., države članice poduzimaju mjere potrebne kako bi osigurale da prodavatelj priopćuje sve informacije potrebne za primjenu PDV-a i za provjeru njegove primjene koju obavljaju nadležna porezna tijela.”;

(113) briše se članak 257.;

(114) članci 258. i 259. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 258.

1. Države članice propisuju detaljna pravila za podnošenje prijave PDV-a za osobu odgovornu za plaćanje PDV-a u skladu s člankom 200. u pogledu isporuka novih prijevoznih sredstava obavljenih u skladu s člankom 35.a ili 35.b.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se na porezne obveznike koji podnose prijave PDV-a u skladu s člankom 250.

Članak 259.

Države članice mogu zahtijevati od osoba kojima se isporučuju nova prijevozna sredstva da pri podnošenju prijave PDV-a iz članka 258. stavka 1. dostave sve

informacije potrebne za primjenu PDV-a i za provjeru njegove primjene koju obavljaju nadležna porezna tijela.”;

- (115) u članku 261. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Države članice mogu zahtijevati od poreznih obveznika da podnesu prijavu u kojoj su iskazani svi podaci navedeni u članku 250. s obzirom na sve transakcije obavljene u prethodnoj godini. Ta prijava mora sadržavati sve informacije potrebne za bilo kakva usklađivanja.”;

- (116) članak 262. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 262.

Svaki porezni obveznik identificiran u svrhu PDV-a dužan je podnijeti rekapitulacijsko izvješće za porezne obveznike i za pravne osobe koje nisu porezni obveznici identificirani u svrhu PDV-a, a kojima je isporučio usluge, osim usluga koje su izuzete od PDV-a u državi članici u kojoj je transakcija oporeziva i za koje je primatelj odgovoran za plaćanje poreza u skladu s člankom 196.”;

- (117) članak 263. mijenja se kako slijedi:

- (a) u stavku 1. dodaje se sljedeći podstavak:

„Države članice mogu, u skladu s uvjetima i ograničenjima koja mogu utvrditi, omogućiti poreznim obveznicima da podnesu rekapitulacijsko izvješće za svako kalendarsko tromjesečje u roku od najdulje jednog mjeseca od završetka tromjesečja.”;

- (b) brišu se stavci 1.a, 1.b i 1.c;

- (118) članak 264. mijenja se kako slijedi:

- (a) u stavku 1. točke (a) i (b) zamjenjuju se sljedećim:

„(a) identifikacijski broj za PDV poreznog obveznika u državi članici u kojoj se mora podnijeti rekapitulacijsko izvješće i pod kojim je izvršio oporezive isporuke usluga u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 44.;

(b) identifikacijski broj za PDV osobe koja prima usluge u državi članici koja nije država članica u kojoj je potrebno podnijeti rekapitulacijsko izvješće te pod kojim su joj usluge isporučene;”;

- (b) u stavku 1. briše se točka (c);

- (c) u stavku 1. točka (d) zamjenjuje se sljedećim:

„(d) za svaku osobu koja je primila usluge ukupnu vrijednost isporuke usluga koju je obavio porezni obveznik;”;

- (d) u stavku 1. briše se točka (e);

- (e) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Vrijednost iz stavka 1. točke (d) prijavljuje se za razdoblje podnošenja utvrđeno u skladu s člankom 263. stavkom 1. tijekom kojeg PDV postaje naplativ.

Iznosi iz stavka 1. točke (f) prijavljuju se za razdoblje podnošenja utvrđeno u skladu s člankom 263. stavkom 1. tijekom kojeg je osoba koja stječe robu obaviještena o usklađivanju.”;

- (119) brišu se članci 265., 268., 269. i 270.;
- (120) članak 271. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 271.

Nakon savjetovanja s Odborom za PDV, države članice koje su odredile rok dulji od tri mjeseca za porezno razdoblje za koje porezni obveznici moraju podnijeti prijavu PDV-a predviđenu člankom 250. mogu tim obveznicima dopustiti da podnesu rekapitulacijska izvješća za isto razdoblje ako ukupna godišnja vrijednost isporuka robe i usluga tih poreznih obveznika, bez PDV-a, nije veća od 200 000 EUR ili istovrijednog iznosa u nacionalnoj valuti.”;

- (121) članak 272. mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 1. briše se točka (a);

(b) u stavku 1. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) porezni obveznici koji ne obavljaju nijednu od transakcija iz članka 14. stavka 4., članka 17. stavka 1. i članka 36.”;

(c) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Ako države članice primjenjuju mogućnost navedenu u stavku 1. prvom podstavku točki (e), one moraju poduzeti potrebne mjere kako bi osigurale pravilnu primjenu odredbi za oporezivanje transakcija unutar Unije.”;

- (122) članci od 274. do 280. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 274.

Članci 275., 276. i 277. primjenjuju se na uvoz robe u slobodnom prometu koja ulazi u Uniju iz trećeg područja koje čini dio carinskog područja Unije.

Članak 275.

Formalnosti koje se odnose na uvoz robe iz članka 274. jednake su formalnostima propisanim važećim carinskim odredbama Unije za uvoz robe na carinsko područje Unije.

Članak 276.

Ako otprema ili prijevoz robe navedene u članku 274. završava na mjestu koje se nalazi izvan države članice u kojoj je unesena u Uniju, ona se kreće unutar Unije prema provoznom postupku Unije koji je utvrđen važećim carinskim odredbama Unije ako podliježe deklaraciji kojom se roba stavlja u taj postupak nakon njezina ulaska u Uniju.

Članak 277.

Ako se roba iz članka 274. nakon ulaska u Uniju nalazi u jednoj od situacija zbog kojih bi ispunjavala uvjete da bude obuhvaćena jednim od postupaka ili situacija iz članka 156., ako bi se uvozila u smislu članka 30. prvog stavka, ili postupkom privremenog uvoza uz potpuno izuzimanje iz carinskih pristojbi, države članice

dužne su poduzeti potrebne mjere kako bi osigurale da roba može ostati u Uniji pod istim uvjetima kao što su oni utvrđeni za primjenu tih postupaka ili situacija.

Članak 278.

Članci 279. i 280. primjenjuju se na izvoz robe u slobodnom prometu koja se otprema ili prevozi iz države članice u treće područje koje čini dio carinskog područja Unije.

Članak 279.

Formalnosti koje se odnose na izvoz robe iz članka 278. iz područja Unije moraju biti jednake formalnostima propisanim važećim carinskim odredbama Unije za izvoz robe iz carinskog područja Unije.

Članak 280.

U slučaju robe koja je privremeno izvezena iz Unije, kako bi bila ponovno uvezena, države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da nakon ponovnog uvoza u Uniju takva roba može biti obuhvaćena istim odredbama koje bi se primjenjivale da je roba bila privremeno izvezena iz carinskog područja Unije.”;

(123) u članku 283. stavku 1. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) isporuke novog prijevoznog sredstva obavljene u skladu s člankom 35.a ili 35.b.”;

(124) u članku 300. briše se točka 2.;

(125) članak 303. mijenja se kako slijedi:

(a) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Države članice vraćaju kupcu iznos paušalne nadoknade koju je platio u pogledu bilo koje od sljedećih transakcija:

(a) isporuke poljoprivrednih proizvoda koji se otpremaju ili prevoze izvan područja države članice isporuke poreznom obvezniku s poslovnim nastanom u Uniji, ali u drugoj državi članici, ako taj kupac upotrebljava proizvode u svrhu transakcija iz članka 169. točaka (a) i (b);

(b) isporuke poljoprivrednih proizvoda, koja se obavlja u skladu s uvjetima iz članka 146., 147., 148. i 156., članka 157. stavka 1. točke (b) i članka 158., 160. i 161., kupcu koji je porezni obveznik i ima poslovni nastan izvan Unije ako kupac upotrebljava proizvode u svrhu transakcija iz članka 169. točaka (a) i (b) ili u svrhu isporuka usluga za koje se smatra da se odvijaju na području države članice u kojoj kupac ima poslovni nastan i na koje u skladu s člankom 196. PDV treba platiti isključivo kupac;

(c) isporuke poljoprivrednih usluga kupcu koji je porezni obveznik i koji ima poslovni nastan u Uniji, ali u drugoj državi članici, ili kupcu koji je porezni obveznik i koji ima poslovni nastan izvan Unije, ako kupac upotrebljava te usluge u svrhu transakcija iz članka 169. točaka (a) i (b) ili u svrhu isporuka usluga za koje se smatra da se odvijaju na području

države članice u kojoj kupac ima poslovni nastan i na koje u skladu s člankom 196. PDV treba platiti isključivo kupac”;

(b) stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Države članice određuju način povrata iz stavka 2. One posebno mogu primijeniti odredbe direktiva 2008/9/EZ i 86/560/EEZ.”;

(126) članak 305. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 305.

Ako države članice primjenjuju ovu paušalnu odredbu, one moraju poduzeti sve potrebne mjere kako bi osigurale da se isporuke poljoprivrednih proizvoda među državama članicama, koje se obavljaju u skladu s člankom 33. stavkom 1., uvijek oporezuju na isti način neovisno o tome obavlja li isporuku poljoprivrednik za kojeg vrijedi paušalna odredba ili neki drugi porezni obveznik.”;

(127) članak 309. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 309.

Ako transakcije koje putnički agent povjerava drugim poreznim obveznicima te osobe obavljaju izvan Unije, isporuka usluga koju obavlja putnički agent smatra se djelatnošću posredovanja koja se izuzima u skladu s člankom 153.

Ako se transakcije obavljaju unutar i izvan Unije, moguće je izuzeti samo onaj dio usluga putničkog agenta koji se odnosi na transakcije izvan Unije.”;

(128) u članku 311. uvodne riječi stavka 1. zamjenjuju se sljedećim:

„1. Za potrebe ovog poglavlja, ne dovodeći u pitanje druge odredbe Unije, primjenjuju se sljedeće definicije:”;

(129) u članku 313. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Odredbe iz stavka 1. ovog članka ne primjenjuju se na isporuku novih prijevoznih sredstava koja se obavlja u skladu s člancima 35.a i 35.b.”;

(130) u članku 314. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:

„Maržni sustav primjenjuje se na isporuku koju obavlja oporezivi preprodavatelj rabljene robe, umjetnina, kolekcionarskih predmeta ili antikviteta ako mu je tu robu unutar Unije isporučila jedna od sljedećih osoba:”;

(131) u glavi XII. poglavlju 4. odjeljku 2. briše se pododjeljak 2.;

(132) u članku 333. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Odredbe iz stavka 1. ne primjenjuju se na isporuku novih prijevoznih sredstava koja se obavlja u skladu s uvjetima utvrđenima u članku 35.a ili 35.b.

(133) briše se članak 341.;

(134) u članku 344. uvodne riječi stavka 1. zamjenjuju se sljedećim:

„1. Za potrebe ove Direktive, ne dovodeći u pitanje druge odredbe Unije, „investicijsko zlato” znači:”;

(135) članak 346. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 346.

Države članice izuzimaju od PDV-a isporuku i uvoz investicijskog zlata, uključujući investicijsko zlato koje predstavljaju potvrde o alociranom ili nealociranom zlatu ili kojima se trguje na računima za zlato, te posebno krediti u zlatu i zamjene (*swap*), koji uključuju vlasnička prava ili potraživanja s obzirom na investicijsko zlato, te transakcije koje se odnose na investicijsko zlato koje uključuje ročnice i terminske ugovore kod kojih dolazi do prijenosa vlasničkog prava ili potraživanja s obzirom na investicijsko zlato.”;

- (136) članak 352. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 352.

Svaka država članica može nakon savjetovanja s Odborom za PDV primijeniti PDV na posebne transakcije koje se odnose na investicijsko zlato, a koje se u toj državi članici odvijaju među poreznim obveznicima koji su članovi tržišta plemenitih kovina koje uređuje predmetna država članica ili između takvog poreznog obveznika i drugog poreznog obveznika koji nije član tog tržišta. Međutim, država članica ne može primijeniti PDV na izvoz investicijskog zlata.”;

- (137) u članku 354. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) PDV koji treba platiti ili koji je platio s obzirom na isporuku koja je za njega izvršena, ili uvoz koji sam obavlja, zlata koje nije investicijsko zlato te koje naknadno prerađuje u investicijsko zlato on sam ili neka druga osoba za njegov račun.”;

- (138) članak 355. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 355.

Porezni obveznici koji proizvode investicijsko zlato ili prerađuju zlato u investicijsko zlato imaju pravo na odbitak PDV-a koji treba platiti ili koji je plaćen s obzirom na isporuku ili uvoz robe ili usluga povezanih s proizvodnjom ili preradom tog zlata, kao da se naknadna isporuka zlata, koja je izuzeta u skladu s člankom 346., oporezuje.”;

- (139) u članku 356. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Države članice mogu prihvatiti istovjetne obveze u okviru mjera donesenih u skladu s drugim zakonodavstvom Unije, kao što je Direktiva (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća (*), kako bi se uskladile sa zahtjevima iz stavka 1.”;

(*) Direktiva (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma, o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive 2005/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktive Komisije 2006/70/EZ (SL L 141, 5.6.2015., str. 73.).

- (140) u glavi XII. naslov poglavlja 6. zamjenjuje se sljedećim:

„Posebne odredbe za porezne obveznike koji nemaju poslovni nastan”

- (141) u članku 358. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:

„Za potrebe ovog poglavlja, ne dovodeći u pitanje druge odredbe Unije, primjenjuju se sljedeće definicije:”;

(142) u glavi XII. poglavlju 6. naslov odjeljka 2. zamjenjuje se sljedećim:

„Posebna odredba za usluge koje isporučuju porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan u Uniji”;

(143) članci od 358.a do 362. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 358.a

Za potrebe ovog odjeljka, ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Unije, primjenjuju se sljedeće definicije:

1. „porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji” znači porezni obveznik koji nema sjedište svojeg poslovanja na području Unije i koji tamo nema stalni poslovni nastan;
2. „država članica identifikacije” znači država članica s kojom porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji odluči kontaktirati kako bi prijavio da njegova djelatnost kao poreznog obveznika započinje unutar područja Unije u skladu s odredbama ovog odjeljka.
3. „država članica potrošnje” znači država članica za koju se smatra da se u njoj odvija isporuka usluga u skladu s glavom V. poglavljem 3.

Članak 359.

Države članice dopuštaju primjenu te posebne odredbe svakom poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u Uniji i koji isporučuje usluge osobi koja nije porezni obveznik i koja ima poslovni nastan u državi članici ili ima stalnu adresu ili uobičajeno boravište u državi članici. Ta se odredba primjenjuje na sve usluge isporučene unutar Unije.

Članak 360.

Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji prijavljuje državi članici identifikacije kada započinje ili završava svoju djelatnost kao porezni obveznik ili mijenja tu djelatnost tako da više ne ispunjava uvjete potrebne za primjenu te posebne odredbe. On te informacije dostavlja u elektroničkom obliku.

Članak 361.

1. Informacije koje porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji mora dostaviti državi članici identifikacije kada započinje oporezivu djelatnost sadržavaju sljedeće pojedinosti:

- (a) ime;
- (b) poštansku adresu;
- (c) elektroničke adrese, uključujući adrese internetskih stranica;
- (d) nacionalni porezni broj, ako postoji;

- (e) izjavu da osoba nema sjedište poslovanja na području Unije i da tamo nema stalni poslovni nastan.
2. Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji obavještava državu članicu identifikacije o svim promjenama dostavljenih informacija.

Članak 362.

Država članica identifikacije dodjeljuje poreznom obvezniku koji nema poslovni nastan u Uniji pojedinačni identifikacijski broj za PDV za primjenu ove posebne odredbe i obavještuje ga o tom broju elektroničkim putem. Na temelju informacija upotrijebljenih za tu identifikaciju države članice potrošnje mogu primijeniti vlastite identifikacijske sustave.”;

- (144) u članku 363. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:

„Država članica identifikacije briše poreznog obveznika koji nema poslovni nastan u Uniji iz identifikacijskog registra u sljedećim slučajevima.”;

- (145) članak 364. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 364.

Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji, a koji se koristi ovom posebnom odredbom, podnosi elektroničkim putem državi članici identifikacije prijavu PDV-a za svako kalendarsko tromjesečje neovisno o tome jesu li usluge obuhvaćene tom posebnom odredbom bile isporučene. Prijava PDV-a podnosi se do kraja mjeseca koji slijedi nakon kraja poreznog razdoblja obuhvaćenog prijavom.”;

- (146) u članku 366. stavku 1. drugi podstavak zamjenjuje se sljedećim:

„Države članice koje nisu uvele euro mogu zahtijevati da se prijava PDV-a podnese u njihovoj nacionalnoj valuti. Ako su isporuke obavljene u drugim valutama, porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji u svrhu popunjavanja prijave PDV-a upotrebljava valutni tečaj primjenjiv posljednjeg dana poreznog razdoblja.”;

- (147) u članku 367. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji plaća PDV, pozivajući se na relevantnu prijavu PDV-a kada podnosi prijavu PDV-a, a najkasnije do isteka roka u kojem se mora podnijeti prijava.”;

- (148) u članku 368. prvi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji koji se koristi ovom posebnom odredbom ne može odbiti PDV u skladu s člankom 168. ove Direktive. Ne dovodeći u pitanje članak 1. stavak 1. Direktive 86/560/EEZ predmetnom poreznom obvezniku odobrava se povrat u skladu s tom Direktivom. Članak 2. stavci 2. i 3. te članak 4. stavak 2. Direktive 86/560/EEZ ne primjenjuju se na povrate koji se odnose na usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom.”;

- (149) u članku 369. stavak 1. zamjenjuje se sljedećim:

„1. Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji vodi evidenciju transakcija obuhvaćenih ovom posebnom odredbom. Ta evidencija mora biti dovoljno detaljna kako bi se poreznim tijelima države članice potrošnje omogućilo da provjere ispravnost prijave PDV-a.”;

(150) u glavi XII. poglavlju 6. naslov odjeljka 3. zamjenjuje se sljedećim:

„Posebna odredba za robu i usluge koje isporučuju porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan u državi članici oporezivanja”

(151) članci 369.a, 369.b i 369.c zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 369.a

Za potrebe ovog odjeljka, ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Unije, primjenjuju se sljedeće definicije:

1. ‚porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja’ znači porezni obveznik koji ima poslovno sjedište na području Unije ili tamo ima stalni poslovni nastan, ali nema sjedište poslovanja ili stalni poslovni nastan na području države članice oporezivanja;
2. ‚država članica oporezivanja’ znači država članica za koju se smatra da se u njoj odvija isporuka robe ili usluga u skladu s glavom V. poglavljima 1. i 3.;
3. ‚porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji’ znači porezni obveznik koji nema sjedište svojeg poslovanja na području Unije i koji tamo nema stalni poslovni nastan;
4. ‚posrednik’ znači osoba s poslovnim nastanom u Uniji koju imenuje porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji kao osobu odgovornu za plaćanje PDV-a i za ispunjavanje obveza utvrđenih u ovoj posebnoj odredbi u ime i za račun tog poreznog obveznika;
5. ‚država članica identifikacije’ znači sljedeće:
 - (a) država članica na čijem području porezni obveznik ima poslovno sjedište ili, ako nema sjedište poslovanja u Uniji, na kojem ima stalni poslovni nastan;
 - (b) ako porezni obveznik nema sjedište poslovanja u Uniji, ali u njoj ima više od jednog stalnog poslovnog nastana, država članica sa stalnim poslovnim nastanom u kojoj porezni obveznik prijavi primjenu posebne odredbe;
 - (c) ako porezni obveznik nema poslovni nastan u Uniji, ali je imenovao posrednika, država članica u kojoj taj posrednik ima poslovno sjedište ili, ako posrednik nema sjedište poslovanja u Uniji, država članica u kojoj ima stalni poslovni nastan;
 - (d) ako porezni obveznik nema poslovni nastan u Uniji, ali je imenovao posrednika koji ima sjedište poslovanja izvan Unije, no u njoj ima jedan stalni poslovni nastan ili više njih, država članica sa stalnim poslovnim nastanom u kojoj posrednik prijavi primjenu posebne odredbe.

Za potrebe točaka (b) i (d), ako porezni obveznik ili posrednik, prema potrebi, ima više od jednog stalnog poslovnog nastana u Uniji, za njega je obvezujuća odluka o prijavi države članice poslovnog nastana za predmetnu kalendarsku godinu i dvije kalendarske godine koje slijede.

Članak 369.b

1. Države članice dopuštaju primjenu ove posebne odredbe za isporuke robe i usluga kod kojih je osoba koja je odgovorna za plaćanje poreza na dodanu vrijednost:

- (a) porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja;
- (b) porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji koji je imenovao i ovlastio posrednika.

Ova se posebna odredba primjenjuje na svu robu ili usluge isporučene u Uniji osim za prodaju na daljinu robe uvezene iz trećih područja ili trećih zemalja obuhvaćenih posebnom odredbom iz odjeljka 4. ovog poglavlja.

2. Porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan u Uniji koji isporučuju usluge samo osobama koje nisu porezni obveznici i koji imaju poslovni nastan, stalno prebivalište ili uobičajeno boravište u državi članici te stoga mogu iskoristiti posebnu odredbu iz odjeljka 2. ovog poglavlja isključuju se iz primjene ove odredbe.

3. Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji ne može istodobno primjenjivati ovu posebnu odredbu i posebnu odredbu iz odjeljka 2. ovog poglavlja.

4. Za potrebe stavka 1. točke (b) porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji ne može istodobno imenovati više od jednog posrednika.

Članak 369.c

Porezni obveznik ili posrednik koji djeluje za njegov račun mora državi članici identifikacije prijaviti kada započinje i završava sa svojim oporezivim djelatnostima obuhvaćenima ovom posebnom odredbom ili kada promijeni te djelatnosti tako da više ne ispunjava uvjete potrebne za primjenu te posebne odredbe. On te informacije dostavlja u elektroničkom obliku.”;

(152) umeće se sljedeći članak 369.ca:

„Članak 369.ca

1. Informacije koje posrednik mora dostaviti državi članici identifikacije prije nego se započne koristiti ovom posebnom odredbom za račun poreznog obveznika sadržavaju sljedeće pojedinosti:

- (a) ime;
- (b) poštansku adresu;
- (c) elektroničku adresu;
- (d) identifikacijski broj za PDV.

2. Informacije koje posrednik mora dostaviti državi članici identifikacije za svakog poreznog obveznika kojeg zastupa prije nego što se taj porezni obveznik započne koristiti ovom posebnom odredbom sadržavaju sljedeće pojedinosti:

- (a) ime;
- (b) poštansku adresu;
- (c) elektroničku adresu i adresu internetske stranice;
- (d) identifikacijski broj za PDV ili nacionalni porezni broj;

(e) njegov pojedinačni identifikacijski broj koji mu je dodijeljen u skladu s člankom 369.d stavkom 3.

3. Svaki porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ili, ako je to primjenjivo, njegov posrednik, obavješćuju državu članicu identifikacije o svakoj promjeni dostavljenih informacija.”;

(153) članci od 369.d do 369.g zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 369.d

1. Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja i koji se koristi ovom posebnom odredbom mora se, za oporezive transakcije koje se obavljaju u skladu s ovom odredbom, identificirati u svrhe PDV-a samo u državi članici identifikacije. U tu svrhu država članica upotrebljava pojedinačni identifikacijski broj za PDV već dodijeljen poreznom obvezniku za njegove obveze iz unutarnjeg sustava.

2. Na temelju informacija upotrijebljenih za tu identifikaciju države članice oporezivanja mogu primijeniti vlastite identifikacijske sustave.

3. Država članica identifikacije dodjeljuje posredniku pojedinačni identifikacijski broj i obavješćuje ga o tom broju elektroničkim putem.

4. Država članica identifikacije dodjeljuje posredniku pojedinačni identifikacijski broj za PDV za primjenu ove posebne odredbe u odnosu na svakog poreznog obveznika za kojeg je imenovan.

Članak 369.e

Država članica identifikacije isključuje poreznog obveznika iz posebne odredbe u svakom od sljedećih slučajeva:

- (a) ako porezni obveznik obavijesti da više ne obavlja isporuke robe ili usluga obuhvaćene ovom posebnom odredbom ili ako posrednik obavijesti da porezni obveznik za čiji račun djeluje više ne obavlja isporuke robe ili usluga obuhvaćene ovom posebnom odredbom;
- (b) ako je na neki drugi način moguće pretpostaviti da su oporezive djelatnosti poreznog obveznika obuhvaćene ovom posebnom odredbom završile;
- (c) ako porezni obveznik ili njegov posrednik više ne ispunjavaju uvjete potrebne za korištenje ovom posebnom odredbom;
- (d) ako porezni obveznik ili njegov posrednik uporno ne poštuju pravila koja se odnose na ovu posebnu odredbu;
- (e) ako posrednik državu članicu identifikacije obavijesti da više ne zastupa tog poreznog obveznika.

Članak 369.f

1. Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ili njegov posrednik državi članici identifikacije elektroničkim putem podnosi prijavu PDV-a za svako kalendarsko tromjesečje neovisno o tome jesu li roba ili usluge obuhvaćene tom posebnom odredbom bile isporučene. Prijava PDV-a podnosi se do kraja mjeseca koji slijedi nakon kraja poreznog razdoblja obuhvaćenog prijavom.

2. Ako je godišnji promet u Uniji poreznog obveznika koji se koristi ovom posebnom odredbom veći od 2 500 000 EUR, taj porezni obveznik ili njegov posrednik državi članici identifikacije elektroničkim putem podnosi prijavu PDV-a za svaki mjesec neovisno o tome jesu li roba ili usluge obuhvaćene tom posebnom odredbom bile isporučene. Prijava PDV-a podnosi se do kraja mjeseca koji slijedi nakon kraja poreznog razdoblja obuhvaćenog prijavom.
3. Za potrebe stavka 2. „godišnji promet u Uniji” znači ukupna vrijednost isporuka robe i usluga bez PDV-a koje porezni obveznik obavi na području Unije.
4. Ako se tijekom kalendarske godine premaši prag iz stavka 2., obveze utvrđene u stavku 2. primjenjuju se od sljedećeg kalendarskog tromjesečja.

Članak 369.g

1. Na prijavi PDV-a moraju se navesti identifikacijski broj iz članka 369.d i sljedeće informacije za svaku državu članicu oporezivanja u kojoj je nastala obveza obračuna PDV-a:
 - (a) ukupna vrijednost isporučene robe i usluga bez PDV-a;
 - (b) relevantno porezno razdoblje;
 - (c) primjenjive stope PDV-a;
 - (d) ukupni iznos po stopi PDV-a za koji je nastala obveza obračuna;
 - (e) ukupni iznos PDV-a za koji je nastala obveza obračuna za isporuke robe i usluga;
 - (f) ukupni iznos PDV-a za koji je nastala obveza obračuna za isporuke robe i usluga za koje je porezni obveznik kao primatelj dužan platiti porez ili za uvoz robe ako država članica primjenjuje mogućnost iz članka 211.;
 - (g) PDV za koji je proveden odbitak;
 - (h) bilo kakve izmjene koje se odnose na prethodna porezna razdoblja kako je predviđeno u stavku 4. ovog članka;
 - (i) neto iznos PDV-a koji prema potrebi treba platiti ili pripisati.
2. Ako se u slučaju isporuka robe obuhvaćenih ovom posebnom odredbom roba otprema ili prevozi iz država članica koje nisu država članica identifikacije, u prijavi PDV-a mora se navesti i ukupna vrijednost tih isporuka za svaku državu članicu iz koje se roba otprema ili prevozi zajedno s pojedinačnim identifikacijskim brojem za PDV ili referentnim poreznim brojem koji dodjeljuje svaka takva država članica. Prijava PDV-a mora sadržavati te informacije za svaku državu članicu koja nije država članica identifikacije razvrstane po državama članicama oporezivanja.
3. Ako porezni obveznik koji isporučuje usluge obuhvaćene ovom posebnom odredbom ima jedan stalan poslovni nastan ili više njih, uz onaj u državi članici identifikacije, iz kojih isporučuje usluge, u prijavi PDV-a mora se navesti i ukupna vrijednost takvih isporuka za svaku državu članicu u kojoj ima poslovni nastan zajedno s pojedinačnim identifikacijskim brojem za PDV ili referentnim poreznim brojem tog poslovnog nastana, razvrstano po državama članicama oporezivanja.
4. Ako su potrebne bilo kakve izmjene prijave PDV-a nakon njezina podnošenja, te se izmjene uključuju u sljedeću prijavu najkasnije u roku od tri godine od datuma na koji je bilo potrebno predati početnu prijavu u skladu s člankom 369.f. U toj

sljedećoj prijavi PDV-a moraju se navesti relevantna država članica oporezivanja, porezno razdoblje i iznos PDV-a za koji su potrebne bilo kakve izmjene.”;

(154) umeće se sljedeći članak 369.ga:

„Članak 369.ga

Ako porezni obveznik provodi i transakcije za koje je moguć odbitak PDV-a u skladu s člancima 168., 169. i 170. i transakcije za koje nije moguć odbitak PDV-a, udio PDV-a za koji je moguć odbitak utvrđuje država članica identifikacije u skladu s člancima 174. i 175. za sve transakcije koje je proveo porezni obveznik.

Ako porezni obveznik ima više poslovnih nastana u Uniji iz kojih provodi i transakcije za koje je moguć odbitak PDV-a u skladu s člancima 168., 169. i 170. i transakcije za koje nije moguć odbitak PDV-a, udio PDV-a za koji je moguć odbitak utvrđuje svaka država članica poslovnog nastana u skladu s člancima 174. i 175. za sve transakcije koje je porezni obveznik proveo iz tog poslovnog nastana.”;

(155) članak 369.i zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 369.i

Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ili njegov posrednik plaća zbroj neto iznosa PDV-a koje treba platiti u svakoj državi članici oporezivanja, upućujući na relevantnu prijavu PDV-a, najkasnije do isteka roka u kojem se mora podnijeti prijava.

Plaćanje se obavlja na bankovni račun denominiran u eurima koji odredi država članica identifikacije. Države članice koje nisu uvele euro mogu zahtijevati da se plaćanje obavi na bankovni račun denominiran u njihovoj valuti.”;

(156) umeću se sljedeći članci 369.ia i 369.ib:

„Članak 369.ia

1. Ako je iznos odbitka za određeno porezno razdoblje veći od iznosa PDV-a koji treba platiti u državi članici oporezivanja, višak se prenosi u sljedeće razdoblje.
2. Porezni obveznik ili njegov posrednik može na prijavi PDV-a državi članici oporezivanja zatražiti povrat viška PDV-a:
 - (a) ako porezni obveznik ima preplaćeni porez u državi članici oporezivanja tijekom dva uzastopna porezna razdoblja kalendarskog tromjesečja za koje su podnesene prijave PDV-a;
 - (b) ako porezni obveznik ima preplaćeni porez u državi članici oporezivanja tijekom tri uzastopna porezna razdoblja u trajanju jednog mjeseca za koje su podnesene prijave PDV-a.

Članak 369.ib

Ako porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici oporezivanja ima preplaćeni iznos na prijavi PDV-a podnesenoj u skladu s člankom 250. u državi članici identifikacije, ta će država članica smatrati iznos PDV-a koji treba vratiti u skladu s člankom 183. isplatom u skladu s člankom 369.i na temelju zahtjeva poreznog obveznika.”;

(157) članci 369.j i 369.k zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 369.j

Ako porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ne obavi nikakve isporuke robe i usluga obuhvaćene ovom posebnom odredbom za koje je nastala obveza obračuna PDV-a u državi članici oporezivanja u određenom poreznom razdoblju, ni u prethodna tri porezna razdoblja ako podnosi tromjesečne prijave u skladu s člankom 369.f stavkom 1. ili u 11 prethodnih poreznih razdoblja ako podnosi mjesečne prijave u skladu s člankom 369.f stavkom 2., ne može ostvariti povrat PDV-a nastalog u toj državi članici oporezivanja u prijavi PDV-a podnesenoj za to porezno razdoblje. Ne dovodeći u pitanje članak 1. stavak 1. Direktive 86/560/EEZ te članak 2. stavak 1. i članak 3. Direktive 2008/9/EZ, PDV se predmetnom poreznom obvezniku vraća u skladu s tim direktivama.

Članak 369.k

1. Porezni obveznik koji se koristi ovom posebnom odredbom ili njegov posrednik vodi evidenciju transakcija obuhvaćenih tom posebnom odredbom. Ta evidencija mora biti dovoljno detaljna kako bi se poreznim tijelima države članice oporezivanja omogućilo da provjere ispravnost prijave PDV-a.

2. Evidencija iz stavka 1. državi članici oporezivanja i državi članici identifikacije mora se na njihov zahtjev staviti na raspolaganje elektroničkim putem.

Te se evidencije moraju čuvati deset godina od 31. prosinca one godine u kojoj je provedena transakcija.”;

(158) u članku 369.l drugi stavak zamjenjuje se sljedećim:

„Za potrebe ovog odjeljka, ne dovodeći u pitanje ostale odredbe Unije, primjenjuju se sljedeće definicije:

1. „porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji” znači porezni obveznik koji nema sjedište svojeg poslovanja na području Unije i koji tamo nema stalni poslovni nastan;
2. „posrednik” znači osoba s poslovnim nastanom u Uniji koju imenuje porezni obveznik, koji prodaje na daljinu robu uvezenu iz trećih područja ili trećih zemalja, kao osobu odgovornu za plaćanje PDV-a i za ispunjavanje obveza utvrđenih u ovoj posebnoj odredbi u ime i za račun poreznog obveznika;
3. „država članica identifikacije” znači sljedeće:
 - (a) ako porezni obveznik nema poslovni nastan u Uniji, država članica u kojoj se odluči registrirati;
 - (b) ako porezni obveznik ima sjedište svojeg poslovanja izvan Unije, ali u njoj ima jedan stalni poslovni nastan ili više njih, država članica sa stalnim poslovnim nastanom u kojoj porezni obveznik prijavi primjenu posebne odredbe;
 - (c) ako porezni obveznik ima sjedište poslovanja u državi članici, ta država članica;
 - (d) ako posrednik ima sjedište poslovanja u državi članici, ta država članica;

- (e) ako posrednik ima sjedište poslovanja izvan Unije, ali u njoj ima jedan stalni poslovni nastan ili više njih, država članica sa stalnim poslovnim nastanom u kojoj posrednik prijavi primjenu posebne odredbe.

Za potrebe točaka (b) i (e), ako porezni obveznik ili posrednik ima više od jednog stalnog poslovnog nastana u Uniji, za njega je obvezujuća odluka o prijavi države članice poslovnog nastana za predmetnu kalendarsku godinu i dvije kalendarske godine koje slijede;

4. „država članica potrošnje” znači država članica u kojoj završava otprema ili prijevoz robe kupcu.”;

(159) u članku 369.m stavku 1. točke (a) i (b) zamjenjuju se sljedećim:

„(a) svim poreznim obveznicima s poslovnim nastanom u Uniji koji prodaju na daljinu robu uvezenu iz trećih područja ili trećih zemalja;

(b) svim poreznim obveznicima, neovisno o tome imaju li poslovni nastan u Uniji, koji prodaju na daljinu robu uvezenu iz trećih područja ili trećih zemalja te koje zastupa posrednik s poslovnim nastanom u Uniji;”;

(160) članci 369.y, 369.z i 369.za zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 369.y

Ako se za uvoz robe, osim za uvoz proizvoda koji podliježu trošarinama, u pošiljkama čija unutarnja vrijednost nije veća od 150 EUR ne primjenjuje posebna odredba iz poglavlja 6. odjeljka 4., država članica uvoza osobi koja prijavljuje robu carini za račun osobe kojoj je roba namijenjena unutar područja Unije dopušta da se koristi posebnim odredbama za prijavu i plaćanje PDV-a pri uvozu u pogledu robe za koju otprema ili prijevoz završava u toj državi članici.

Članak 369.z

1. Za potrebe ove posebne odredbe primjenjuje se sljedeće:

- (a) osoba kojoj je roba namijenjena odgovorna je za plaćanje PDV-a;
- (b) osoba koja robu prijavljuje carini unutar područja Unije naplaćuje PDV od osobe kojoj je roba namijenjena i izvršava plaćanje takvog PDV-a.

2. Države članice osiguravaju da osoba koja robu prijavljuje carini unutar područja Unije poduzme odgovarajuće mjere kako bi se osiguralo da osoba kojoj je roba namijenjena plati točan iznos poreza.

Članak 369.za

Države članice mogu predvidjeti da je pri upotrebi ove posebne odredbe primjenjiva standardna stopa PDV-a koja je primjenjiva u državi članici uvoza.”;

(161) u glavi XIII. naslov poglavlja 1. zamjenjuje se sljedećim:

„Odstupanja koja se primjenjuju do donošenja konačnih odredaba o isporukama usluga”

(162) briše se članak 372.;

- (163) članak 373. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 373.

Države članice koje su 1. siječnja 1978. primjenjivale odredbe koje odstupaju od članka 28. mogu nastaviti primjenjivati te odredbe.”;

- (164) članak 375. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 375.

Grčka može nastaviti izuzimati od PDV-a transakcije navedene u točkama 2., 9., 11. i 12. dijela B Priloga X. u skladu s uvjetima koji su se primjenjivali u toj državi članici na dan 1. siječnja 1987.”;

- (165) u članku 387. briše se točka (a);

- (166) briše se članak 393.;

- (167) u članku 398. stavak 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. Uz točke za koje se u ovoj Direktivi zahtijeva savjetovanje, Odbor za PDV preispituje pitanja koja se odnose na primjenu odredbi Unije o PDV-u, a koja postavlja njegov predsjednik na vlastitu inicijativu ili na zahtjev predstavnika države članice.”;

- (168) članak 401. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 401.

Ne dovodeći u pitanje ostale odredbe prava Unije, ovom Direktivom ne sprečava se država članica da zadrži ili da uvede poreze na ugovore o osiguranju, poreze na kladenje i kockanje, trošarine, takse ili općenito, bilo koje poreze, davanja ili namete koji se ne mogu odrediti kao porez na promet, pod uvjetom da naplata tog poreza, davanja ili nameta ne uzrokuje formalnosti povezane s prelaskom granice, u trgovini među državama članicama.”;

- (169) članak 402. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 402.

Odredbe navedene u ovoj Direktivi za oporezivanje usluga među državama članicama prijelazne su i zamijenit će ih konačne odredbe koje se temelje na načelima oporezivanja usluga u državi članici odredišta isporuke, odgovornosti dobavljača za PDV i jedinstvenog sustava registracije za prijavu, plaćanje i odbitak poreza.”;

- (170) članak 405. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 405.

Za potrebe ovog poglavlja primjenjuju se sljedeće definicije:

1. 'Unija' znači područje Unije, kako je definirano u članku 5. točki 1. prije pristupanja novih država članica;

2. „nove države članice” znači područje država članica koje su pristupile Uniji nakon 1. siječnja 1995., kako je definirano u članku 5. točki 2. za svaku od tih država članica;
 3. „proširena Unija” znači područje Unije, kako je definirano u članku 5. točki 1. nakon pristupanja novih država članica.”;
- (171) u članku 406. točke (a) i (b) zamjenjuju se sljedećim:
- „(a) roba je unesena u Uniju ili u jednu od novih država članica prije datuma pristupanja;
- (b) nakon ulaska u Uniju ili u jednu od novih država članica roba je stavljena u te postupke ili situacije.”;
- (172) članak 408. mijenja se kako slijedi:
- (a) u stavku 1. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:
- „1. Sljedeći primjeri tretiraju se kao uvoz robe ako je dokazano da je roba bila u slobodnom prometu u jednoj od novih država članica ili u Uniji.”;
- (b) u stavku 2. uvodne riječi zamjenjuju se sljedećim:
- „2. Uz slučajeve navedene u stavku 1., u slučajevima u kojima porezni obveznik ili osoba koja nije porezni obveznik nakon datuma pristupanja na području države članice upotrebljava robu koja mu je isporučena prije datuma pristupanja na području Unije ili jedne od novih država članica, smatra se uvozom robe ako su ispunjeni sljedeći uvjeti.”;
- (c) u stavku 2. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:
- „(b) roba nije bila uvezena u jednu od novih država članica ili u Uniju prije datuma pristupanja.”;
- (173) članak 410. stavak 1. mijenja se kako slijedi:
- (a) točka (a) zamjenjuje se sljedećim:
- „(a) uvezena roba je otpremljena ili prevezena izvan proširene Unije.”;
- (b) točka (c) zamjenjuje se sljedećim:
- „(c) uvezena roba u smislu članka 408. stavka 1. točke (a) je prijevozno sredstvo koje je bilo stečeno ili uvezeno prije datuma pristupanja u skladu s važećim općim uvjetima oporezivanja na domaćem tržištu jedne od novih država članica ili jedne od država članica Unije, ili koje zbog svojeg izvoza nije bilo predmet nikakvih oslobođenja od PDV-a ili povrata PDV-a.”;
- (174) Prilog X. mijenja se kako slijedi:
- (a) u dijelu A, točke 1. i 4. zamjenjuju se sljedećim:
- „1. isporuka usluga zubarskih tehničara;
4. usluga putničkih agenata, kako je navedeno u članku 306., te usluge koje isporučuju putnički agenti koji djeluju u ime i za račun putnika, s obzirom na putovanja izvan Unije.”;
- (b) u dijelu B točke 5. i 6. zamjenjuju se sljedećim:

- „5. isporuka usluga koje obavljaju slijepi osobe ili radionice za slijepi osobe, pod uvjetom da ta izuzeća ne uzrokuju znatno narušavanje tržišnog natjecanja;
- 6. isporuka usluga za službena tijela odgovorna za izgradnju, uređenje i održavanje groblja, grobova i spomenika žrtvama rata;”;
- (c) u dijelu B briše se točka 8.;
- (d) u dijelu B točke 11. i 12. zamjenjuju se sljedećim:
 - „11. isporuka usluga koje se sastoje od poboljšanja, popravka, održavanja, zakupa i najma zrakoplova kojima se koriste državne institucije, uključujući opremu koja je ugrađena ili se upotrebljava u takvim zrakoplovima;
 - 12. isporuka usluga koje se sastoje od poboljšanja, popravka, održavanja, zakupa i najma vojnih brodova;”.

Članak 2.

1. Države članice donose i objavljuju zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s ovom Direktivom najkasnije do 30. lipnja 2022. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih odredaba.

One primjenjuju te odredbe od 1. srpnja 2022.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 3.

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 4.

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu,

*Za Vijeće
Predsjednik*